

MARTINUS CENTER KLINT

Livskraft och medvetande

3 – 9 september 2023

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.

En stor gåta som fortfarande är olöst inom naturvetenskapen är frågan om medvetandets natur – vad medvetandet är och hur vår livsupplevelse skapas. Det är ett stort forskningsområde i världen idag men fokus ligger alltjämt på den fysiska hjärnan och dess komplexa struktur och funktioner. I Martinus andliga vetenskap ligger också medvetandet och livsupplevelsen i fokus. Men här visar Martinus att hjärnan och vårt nervsystem är en elektrisk anläggning, en mottagare och avsändare för överfysiska elektriska krafter, medvetandefältet som är vårt innersta Jags eviga livsupplevelse. Vi fördjupar oss i hur Martinus beskriver våra medvetandeenergier, den ”organiska elektriciteten”, livskraften i vår organism.

DAGSÖVERSIKT TEXTER

Måndag

Bisättning kap. 43–48, 163

sida 3

Tisdag

Artikel: Livskraftens ursprung, Kosmos 4/2015

sida 7

Onsdag

Artikel: Livskraft och viljeföring, Kosmos 2/2002

Livets Bog, del 6, st. 2144, 2152–54, 2157–59

sida 16

Torsdag

Artikel: Den organiska elektriciteten, Kosmos 1/2017

sida 25

Fredag

Fortsättning: Den organiska elektriciteten

Utdrag av artikeln: Svar på ett brev från en sjuk, Kosmos 5/2007

sida 32

Måndag

Bisättning

43 KAPITLET

Tänkandet som det främsta fundamentet för blodbildningen och därmed för organismens hälsa

Vad är då tänkande, eftersom det spelar en så stor roll i människans tillvaro? – Tänkande är en genom hennes hjärna och nervsystem koncentrerad utlösning av "överfysiska" krafter. Enligt Livets bok är "överfysiska" krafter återigen detsamma som högre elektriska vågor eller vibrationer. Dessa vågors mottagande och avsändande genom organismen förnimms som "tankar". Dessa förnimmelser är i sin tur detsamma som livsupplevelse. När en människa tänker är det alltså liktydigt med att det genom hennes hjärna och nervsystem – som i detta fall kan betraktas som en "radioanläggning" av utomordentligt fin konstruktion – går en ström av elektriska vågor, som i jämförelse med de vanliga radiovågorna är mikroskopiskt små. Medan denna ström inåt upplevs som tanke, som förnimmelse av livet, visar den sig utåt som – "magnetism", som i detta fall återigen är liktydigt med det vi kallar "livskraft".

Emedan tankarna alltså är detsamma som *fina elektriska vågor* som genomströmmar organismen, blir varje tanke identisk med en eller annan form av – "elektrificering" av organismen, vilket i sin tur är detsamma som en "överfysisk" kraftpåfyllning. Denna "elektrificering" eller "kraftpåfyllning" utlöses direkt i blodet. *Tänkandet blir därmed det främsta fundamentet för skapande av blodet, och blodets kvalitet måste därför stå och falla med tänkandets natur och kvalitet. Eftersom blodet återigen utgör det bärande fundamentet för själva organismens skapande, vidmakthållande och välbefinnande, blir tänkandet alltså själva livets allra högsta manifestationsfaktor. – Vad en människa tänker, det blir hon. Har hon sjukliga abnorma tankar, kommer hennes organism att bli sjukligt eller abnormt magnetiserad, varvid den i motsvarande grad måste framträda som sjuklig och försvagad, medan den genom ljusa, friska och normala tankar oundvikligen kommer att vara ett uttryck för högsta normala välbefinnande.*

44 KAPITLET

Tanken är identisk med all kraft och rörelse i naturen såväl som i organismen

Att tanken utgör en kraft som just binder eller fasthåller organismen i ett bestämt tillstånd kan man bland annat se i en människas ansiktsuttryck. Enbart det faktum att dessa kan vara olika visar ju, att det bakom ansiktet existerar en kraft som är bestämmande för ansiktsmuskulaturens mimik. Ett ansikte kan ju uttrycka vrede och hat i ena ögonblicket, och mildhet och kärlek i nästa. Att det bakom vreden är vredetankar, och bakom kärleken är kärlekstankar är ju ett faktum för

varje normal människa. Men om dessa tankar inte vore en kraft, en energi, kunde de ju överhuvud taget inte influera på någonting, och därmed inte heller på ansiktets muskulatur. De skulle alltså inte – som nu ibland är fallet – kunna få blodet att *"rusa till kinderna"*, få hjärtat att bänka häftigare, få en människa att *rodna* eller *blekna*. Varje ansikte skulle vara stelt som en bildstod, liksom det skulle vara omöjligt att röra armar och ben. Om tanken vore absolut *"orörlighet"*, absolut stillhet, skulle den ju omöjligt kunna påverka hjärna och nerver, och skulle därmed aldrig kunna förnimmas eller upplevas, eftersom en påverkan omöjligt kan äga rum utan att vara identisk med rörelse.

Utan rörelse existerar det alltså inget tänkande, och utan tänkande ingen upplevelse av tillvaro. En evig stillhet, en evig död skulle råda i stället för liv. Världsalltet skulle vara ett evigt "intet". Men då detta är motsatsen till det faktiska förhållandet, är tanken alltså ovedersägligt identisk med rörelse. All rörelse i tillvaron, såsom molnens flykt, havets bränningar, klotens kretslopp, blodets ström i våra ådror, såväl som våra ord, handlingar och framträdanden, är alltså manifestation av tanke, eftersom "tanke" endast är jagets förnimmelse av sin omgivande energi eller rörelse. När energin framträder som vibrationer eller vågor av en sådan natur, att den går direkt genom hjärnan och nervsystemet och därvid förnims som identisk med medvetandet, upplevs den som "tanke". När den däremot framträder i andra former, kan den endast upplevas indirekt eller som någonting utanför tankeorganen eller skilt från medvetandet, och framträder då för individen som "rörelse". "Tanke" utgör alltså den innersta förnimmelsen av rörelse. "Rörelse" utgör den yttersta konsekvensen av denna förnimmelse.

45 KAPITLET

Den jordiska människan använder stundom ett tankeklimat som tillhör en miljö hon för länge sedan vuxit ifrån

Eftersom tanken är den magnetism, den livskraft, som blodets konsistens och kvalitet och därmed individens hela verkliga lycka och välbefinnande baseras på, blir tankens art, natur och kvalitet huvudfaktorn i ett levande väsens alla slags framträdanden i tillvaron, såväl normala som onormala. Om de tankearter eller tankeklimat som passerar genom individens tankeorgan, och därmed skapar dess viljeinriktning eller handlingssätt, är av en onormal eller abnorm karaktär, blir, som förut nämnt, denna individs blodmagnetisering eller livskraftöverföring, och därmed hans organism också onormal eller abnorm, eftersom kraftöverföringen är identisk med tänkandet. Då den jordiska människans utveckling under de senaste årtiondena gått osedvanligt snabbt, befinner människorna sig i motsvarande grad i en utvecklingszon, vars normala tankeklimat de ännu inte riktigt blivit förtrogna med. Följden av detta är, att de i stor utsträckning använder urgamla tankeklimat (föreställningar), vilkas energiutlösande natur endast kan betraktas som normal magnetism eller livskraft för organismer på låga primitiva djuriska stadier som de jordiska människorna med den högsta delen av sitt medvetande faktiskt för länge sedan har lämnat. Mellan de jordiska människornas organismer och deras tankeklimat råder alltså i motsvarande grad en viss disharmoni. En viss form av onormalt tänkande och därmed överföring av en motsvarande onormal livskraft till

organismerna är därför dominerande. Dessa organismer kommer därigenom att i samma grad framträda som sjuka, som svaga och mottagliga för infektioner m.m. Organismerna är märkta av smärta och lidande. *"Helvetets eld"* flamar över den jordmänniska tillvaron.

46 KAPITLET

Mänskligheten har ännu bara delvis blivit frälst genom religionens och världsåterlösningens tankeklimat

På ovanstående grund har världsreligionerna kommit till. Och av samma anledning har deras upphov kallats *"världsfrälsare"*. De var nämligen väsen som, i större utsträckning än allmänheten, använde det för människan normala tankeklimatet, använde den riktiga livskraften, samtidigt som de gjorde detta tankeklimat känt för medväsendena. Detta tankeklimat blev sedan i form av religioner och moralförädling den första begynnande och nya, riktiga *"livskraften"* eller magnetismen för de jordmänniska organismerna. Då människorna genom att använda detta tankeklimat, genom att låta det genomströmma sina hjärnor och nervsystem, genom att bli andliga forskare, inte kan undgå att få sitt blod elektrificerat eller genomströmmat av dessa förfinade och för lägre instinkter tillintetgörande energier, och få sitt blod och därmed alla övriga organiska detaljer förfinade, mer normaliserade, få tillvaron mer fri från lidande och livet mer identiskt med lycka, så måste allt sant religionsskapande och dess upphov ovillkorligen komma in under begreppet *"världsfrälsning"* eller *"världsåterlösning"* för mänskligheten. Därmed är ju inte sagt att de kända religionernas identitet som *"normaltankar"* eller *"normallivskraft"* för det mänskliga blodet och det mänskliga medvetandet varit i hundra procentig renkultur – tvärtom. Religionerna kan endast vara uttryck för några – av lägre eller primitiva jordmänniska tankearter och genom missförstånd förtunnade – återgivningar av sina upphovsmäns enkla, till hundra procent riktiga tankeguldkorn eller verkliga symbolik eller analyser av de eviga fakta. Som följd härav blir dessa religioner i motsvarande grad ur stånd att utlösa den hundra procentiga blodelektrificering som ger individen det orubbliga och verkligt fullkomliga, sjukdomsfria lyckotillståndet. Människorna har genom de hittillsvarande religionerna eller moraltankeklimaten ännu bara delvis blivit *"frälsta"*, helt oberoende av i vilken grad de själva må anse sig helt och fullt ha uppnått detta tillstånd. Därför ser man också märkligt nog att de så kallade *"gudfruktiga"*, *"heliga"*, *"rättroende"* och *"saliga"* människorna också kan angripas av sjukdomar och lidande alldeles som de så kallade *"ogudaktiga"* och *"vantroende"*, *"rånare"* och *"mördare"*.

47 KAPITLET

Varför man skall älska varandra

Det slutgiltiga och absolut lyckobringande tankeklimatet existerar i renodlad form endast när det representerar en hundra procentig upplevelse av tillvarons eller livets

eget förnuft eller egen intelligens, reglerad av en till denna intelligens anpassad jämbördig känsla. När ett tankeklimat av denna art – som återigen är detsamma som *"den heliga anden"* – blir till den dagliga energiutlösningen genom människans tankeorgan, kommer således hennes blod och organism att genomströmmas av högsta existerande magnetism eller livskraft, och därigenom att bli uttryck för den högsta form av sundhet. Men då denna livskraft genom tankeorganen blir identisk med den allra högsta vetenskap, visdom och kärlek, blir individens andliga kroppar också uttryck för den bästa hälsa. Detta högsta tankeklimat skapar alltså ofelbart *"en sund själ i en sund kropp"* vilket i sin tur utgör den ovedersägliga huvudbetingelsen för upplevelse av *det verkliga livet* bakom den illusoriska världen. Endast *"de renhjärtade skall se Gud"*. Betydelsen av det stora budet *"älsken varandra"* får här sin orubbliga bekräftelse.

48 KAPITLET

Vår tanke är den högsta yttre naturkraften för vår organisms mikroväsen

Som vi här berört, är tanken alltså detsamma som individens livskraft och är därmed huvudfaktorn vid skapandet av hans hälsa eller sjukdom, såväl kroppsligt som själsligt. Emedan individens organism utgör ett *"universum"* eller en boning för myriader av mikroskopiskt små väsen, är det inte enbart för honom själv som denna livskraft blir hälso- och lyckobringande. Den är också en viktig medverkande faktor vid skapandet av de små mikroväsendenas öde. I deras *"universum"* utgör den ju den högsta yttre kraften, vilket vill säga en *"naturkraft"*. Här måste man tänka på att de nämnda väsendena var för sig också har en liten organism som i sin tur är boning eller *"universum"* för myriader av ännu mindre mikroväsen. Då de alltså har en organism, måste de ovillkorligen också utlösa någon form av tänkande och den därmed identiska magnetiseringen, ty utan magnetisering kan en organism inte vara något annat än ett *"lik"*.

163 KAPITLET

Det levande väsendets fysiska och psykiska kroppar, materier och tankestoff

Det levande väsendets totala organism består, som läsaren redan vet, av sex olikartade delar. Den fysiska delen är uppbyggd av mineralisk, vegetabilisk och animalisk materia och utgör den del av det levande väsendet som av de flesta är känd som dess *"fysiska kropp"*. Däremot är de fem andra delarna av denna organism, vilka är uppbyggda av materier på helt andra stadier i kretsloppet, ännu inte i sin ursprungliga natur kända av vetenskapen eller allmänheten. Varje sådan del utgör en kropp liksom den fysiska delen, men är det levande väsendets redskap för manifestation och upplevelse av livets utveckling i överfysiskt tillstånd. Dessa materier är varken vegetabiliska eller animaliska utan kan betraktas som elektriskt vibrerande *"tankemateria"* som strålar genom hjärna och nerver, och är det som tillsammans med jaget ger den fysiska kroppen liv och medvetande, skapar dess växt, utformning och kvalitet.

Tisdag

Livskraftens ursprung

1. Den jordiska mänskligheten är mer eller mindre urspårad

Det finns bland vår tids människor en mängd urspåringar, både sexuella och sådana som består av överdrivet bruk av narkotika och alkohol. Sådana urspåringar kan i kommande inkarnationer bringa människor in i större eller mindre utvecklingsstörning, eller leda till medfödda fysiska defekter som de urspårade väsendena efter några inkarnationers förlopp kommer att ha övervunnit. Dessa väsen, som tidigare gått igenom en urspårnings mörka tillstånd, kommer att vara särskilt rustade med erfarenheter och förmåga till medlidande, så att de, när de har återvunnit sin hälsa, blir de allra bästa hjälpare och vägledare för medmänniskor som befinner sig i ett liknande urspårat tillstånd som de själva har genomgått.

Det är alltså riktigt att "det inte finns något ont som inte har något gott med sig", som ordspråket säger. Detta betyder emellertid inte att jag därmed vill rekommendera mina medmänniskor att bli urspårade inom de ovannämnda områdena; det är möjligt att uppnå de nödvändiga livserfarenheterna utan att gå denna väg. Visserligen kan ingen jordisk människa uppnå kosmiskt medvetande annat än genom erfarenheter och däribland obehagliga erfarenheter, som i sig själva är ett slags urspåringar. Kosmiskt sett är det faktiskt på det sättet att så att säga hela den jordiska mänskligheten av i dag på en mängd områden är urspårad. Detta säger jag naturligtvis inte som kritik eller som uttryck för att jag är förargad över dessa tillstånd. Den jordiska mänskligheten kan inte vara annorlunda för ögonblicket, eftersom den är på väg från ett djuriskt tillstånd till ett riktigt människotillstånd. Men den kan bli annorlunda, och den kommer att bli annorlunda.

2. Den falska livsupplevelsen

När jag använder uttrycket "urspårad" om den jordiska mänsklighetens nuvarande situation, menar jag därmed att väldigt många jordiska människor har kommit bort från det uppträdande som är en förutsättning om man vill frigöra sig från svårigheterna och lidandena i det dagliga livet. Många representerar tvärtom ett uppträdande som gör att de får en falsk livsupplevelse. Livet formar sig för dem som något "ont", vilket är den största illusion som finns. Livet i sig självt är inte ont, det är strålande kärlek. Men det grundar sig på logik, vilket vill säga att det inte på något sätt tillåter att någon ostraffat kan utsätta andra levande väsen för lidande eller smärta. "Ostraffat" är emellertid inte det riktiga uttrycket, eftersom det kan få folk att tro på en "vred" gud. Det vi kallar det "onda" är inte ett straff i ordets verkliga mening, det är en företeelse baserad på lagen om orsak och verkan. Och det är en absolut nödvändig företeelse, för utan den skulle inget levande väsen kunna få medvetande och bli ett fritt skapande väsen, som ska bli i stånd att göra sig till herre över livet och döden och bli "människan som Guds avbild". Varenda jordisk människa befinner sig för närvarande på ett utvecklingsstadium där hon i

det förflutna har skapat en mängd orsaker, vilkas verkningar nu och i den närmaste framtiden utlöses som ett på olika sätt olyckligt öde. Världen ser därigenom ut som en "jämmerdal", som en del troende kallar det, eller som ett "helvete", som andra föredrar att kalla det. Båda uttrycken är långt mer uttryck för sina upphovs sinnestillstånd än för den värld som de med sina uttryck vill beskriva. Om man vill kalla världen en "jämmerdal" eller ett "helvete", kan det endast bli uttryck för en absolut falsk världsbild, ja, detta karakteriserar en mer eller mindre sjuk livsupplevelseförmåga.

3. Människornas "defekta" instrument

Det viktigaste i världen för alla människor är att finna vägen ut ur sjukdomarna, ut ur lidandena och bort från den falska livsupplevelsen. Men hur kommer man bort från den? Om det levande väsendets "jag" kan man, som jag så ofta har skrivit och sagt, inte säga annat än att det är "något som är". Alltså kan man inte säga att jaget är falskt och är orsak till en falsk livsupplevelse. Livet i sig självt, hela det levande universum som utvecklar sin livskraft på grundval av eviga lagar, är inte heller något falskt. Mineralerna har sin livsutveckling, även om människorna inte förnimmer den. Växterna har sin och djuren har sin. I mikro- och makrokosmos med deras "partiklar och tomrum" finns det också en livsutveckling som människan börjar få en aning om. Ingenting av detta är uttryck för falskhet. Det enda som kan vara falskt är människornas föreställningar om världen, och detta är uteslutande därför att de instrument eller redskap som människorna använder antingen är för outvecklade eller för defekta, därför att de har missbrukats.

Med människornas "instrument" menar jag här inte teleskop, mikroskop och andra former för teknisk förlängning av människornas fysiska uppfattningsförmåga. Jag menar människans eget defekta eller bristfälliga livsupplevelseredskap, hennes organism. När jag har sagt detta, torde många mena att jag särskilt avser människans fysiska organism. Men det gör jag inte, för människans fysiska organism är i själva verket endast ett organ i en mycket större organism, som inte består av fysisk materia och därför undandrar sig eller inte är tillgänglig för fysisk förnimmelse. Det är denna kosmiska organism som för närvarande inte kan ge människan den sanna livsupplevelsen eller den fullkomliga upplevelsen av livet i universum eller den eviga Gudomen. Brister eller någon defekt i människors fysiska organismer är uteslutande en verkan av något som saknas eller är defekt i deras kosmiska organismer. Vägen bort från den falska livsupplevelsen och därmed från sjukdomar och lidanden, vägen till livet eller den fullkomliga livsupplevelsen kan endast etableras genom att man skapar åt sig själv ett fullkomligt livsupplevelseredskap. För att kunna göra det måste man känna till lagarna för skapande och veta vad det är för materier som man har att göra med. Och det har blivit min uppgift att analysera dessa ting för den sökande forskaren, att visa honom eller henne en värld som inte är falsk och en världsbild där det så kallade onda är "det obehagliga goda" och därigenom blir en del av det stora slutfacet: "Allt är mycket gott."

4. Det levande väsendets evighetskropp och dess utbytesorgan

Förutom det organ i den kosmiska organismen som människan känner som sin fysiska kropp, äger hon fem andra kosmiska organ eller kroppar som också är delar

av den kosmiska organismen. Alla dessa sex organ eller kroppar kan bytas ut och förnyas och är alltså tidsdimensionella eller underkastade begreppen början och slut. Detta gäller dock inte för det levande väsendets kosmiska organism, i vilken de nämnda kropparna är utbytesorgan. Den kosmiska organismen är evig, varför jag i mina analyser också betecknar den som det levande väsendets evighetskropp.

Jaget eller skaparen med sin skaparförmåga och sin evighetskropp är en treenig realitet utan början och slut, och därför är alla levande väsen eviga väsen. Men själva deras livsupplevelse grundar sig på att "något" som är evigt skapar och upplever genom "något" som rymmer begynnelse och avslutningar och som ändå är evigt i sin substans. Denna egenskap representerar det levande väsendets evighetskropp, som är evig och permanent som instrument för det levande väsendets skapar- och upplevelseförmåga, men dess sex organ, dess instinktorgan, dess tyngdorgan, dess känslorgan, dess intelligensorgan, dess intuitionsorgan och dess minnesorgan är underkastade förvandling och därmed början och slut, som alltid efterföljs av en ny början.

Den fysiska delen av ett levande väsen, dess tyngdorgan, är alltså endast ett enskilt organ i väsendets evighetskropp, och det är ett organ som kan bytas ut. Detta sker genom den process som man kallar "döden". Innan väsendet åter skapar sig ett nytt fysiskt organ i sin evighetskropp, alltså en ny fysisk organism, är det en paus, i vilket dess dagsmedvetande bärs av dess känslkropp, dess intelligenskropp, dess intuitionskropp och minneskropp i tur och ordning, vilket är liktydigt med att samma väsen upplever ett kretslopp genom de andliga världarna, vilka kan upplevas genom sådana kroppar. Hur mycket eller hur litet en människa upplever i dessa andliga eller strålformiga världar mellan två fysiska inkarnationer är beroende av hur mycket hennes andliga kroppar eller organ är utvecklade. Eftersom dessa strålformiga sfärer inte är säte för smärtupplevelser och tillstånd av lidande, är det alltså en ljusets värld som en människa går in i när hon "dör", som man kallar det. Det kan inte nog understrykas att det inte finns någon anledning att vara rädd för döden. Den första övergången kan för vissa människor vara något besvärlig, om de har många mörka tankar, ångest eller dåligt samvete. Men det är ju just allt detta som en människa måste se till att övervinna, medan hon upplever genom sin fysiska organism. Det är därför som hon inkarnerar i fysisk materia för att lära sig att övervinna motstånd – först med våld och makt – det hör till de primitiva stadierna – och sedan med insikt och kärlek till nästan. Det är detta som leder väsendet ut ur den falska livsupplevelsen.

5. Upplevelsen av "jag" och "det"

Eftersom den fysiska kroppen är organ i en stor andlig organism, är den alltså inte fysisk i renodlad form. Andliga krafter verkar genom denna kropp, och om de inte gjorde det, skulle själva de fysiska processerna avstanna. Genom den fysiska kroppens funktioner avslöjas upplevelse och skapande, det är "något" som upplever och skapar genom den. Det är inte ögonen som ser och det är inte öronen som hör, dessa sinnesorgan registrerar bara. Detta blir ytterligare till faktum genom vår livsförnimmelse, som upplevs i två väsensskilda detaljer. Vi förnimmer något som är oss själva och något som inte är det. Vi förnimmer något som vi kan knyta oss till och släppa igen, något som vi kan vara bundna av och frigöra oss från. Var går gränsen mellan det som är oss själva och det som inte är det?

Det är inte så svårt att se att vi inte är vår omgivning, vi är inte de andra väsendena, och vi är inte tingen omkring oss. Men är vi då vår fysiska kropp? Nej, vi säger: "Min kropp, mina ögon, mina öron, mina lemmar osv." "Min" och "mitt" betecknar här jaget, som är något annat än kroppen och dess organ. Vi förnimmar att det finns något "bakom". Men jaget kan vi inte komma bakom. Allt som vi kan förnimma och uppleva är åtskilt från detta jag, och det upplevda kan alltsammans sammanfattas i ordet "det". "Det" är något som vi kan knyta oss till eller frigöra oss från, men ingen kan frigöra sig från sitt eget jag, som inte är något man har eller inte har, utan något man är. Jaget är evigt och kan knyta sig till och frigöra sig från "det", där "det" framträder i en oändlig mängd variationer och energikombinationer, vilka dels är skapade, det vill säga blandade, av andra levande väsens jag och skaparförmåga, dels av oss själva och vår skaparförmåga. Själva vår livsupplevelse är en växelverkan mellan de materiekombinationer eller "det" som vi själva har satt i gång och naturens och andra levande väsens eller jags materiekombinationer, som är en annan variation av "det". Den sistnämnda variationen av "det" är ju i själva verket hela universum, som är en stor sammanhängande, levande kosmisk organism för det levande väsen vari vi alla "lever, rör oss och är till", det är den eviga Gudomen. Därför är det levande väsendets livsupplevelse en evig växelverkan med Gud, med "du som är i himlen".

6. Över- och undermedvetande

Genom sin eviga skapar- och upplevelseförmåga och sina ständigt skiftande instrument, organ eller kroppar upplever det eviga jaget en kedja av orsaker och verkningar i växelverkan med "det", som alltså i själva verket är det eviga duets eller Gudomens manifestationer eller svar på det levande väsendets tankar och handlingar. Väsendet sår och måste skörda som det har sått och skapar därigenom sitt öde från inkarnation till inkarnation. Den jordiska mänskligheten av i dag har själv sått sitt "urspårade" tillstånd eller sin falska livsupplevelse. Detta är varken ett resultat av en vred guds straffåtgärder eller av tillfälligheter, utan uteslutande en verkan av de bristfälliga eller delvis förstörda psykiska och fysiska organ som människorna upplever och skapar genom. Alltså måste de jordiska människorna skapa sig bättre psykiska och fysiska kroppar att uppleva och skapa med.

Varje levande väsen har som sagt sex kroppar, som alla är organ i dess evighetskropp, och när väsendet är inkarnerat bärs dess dagsmedvetande av dess fysiska kropp, som jag kallar tyngdkroppen. För närvarande befinner sig massor av människor i den illusionen att denna fysiska kropp är deras enda kropp, ja, många gör till och med det misstaget att tro att denna kropp är identisk med dem själva. I själva verket är den en kombination av energier som jaget har knutit till sig och som detta jag förr eller senare genom "döden" kommer att frigöra sig från. Vi frigör oss i någon grad från vår fysiska kropp innan vi "dör", det gör vi varje gång vi sover. När vi är fysiskt inkarnerade, har vi nämligen både ett "dagsmedvetande" och ett "nattmedvetande", och medan dagsmedvetandet bärs av den fysiska kroppen, bärs nattmedvetandet av de övriga fem kropparna. Tillsammans representerar de sex kropparna och dags- och nattmedvetandet det som jag i Livets Bog karakteriserar som det levande väsendets "undermedvetande". Detta undermedvetande, som bärs av kroppar som är underkastade förvandling, början och slut, måste naturligtvis också vara underkastat samma principer och alltså vara tids- och

rumsdimensionellt. Men liksom de sex tids- och rumsdimensionella kropparna endast kan finnas därför att deras förvandlingar äger rum inom det levande väsendets evighetskropp, som inte är tids- och rumsdimensionell, kan det tids- och rumsdimensionella undermedvetandet också endast finnas därför att det är rotfäst i och bärs av något icke tids- och rumsdimensionellt, nämligen den evighetsfaktor som jag kallar det levande väsendets "övermedvetande". Övermedvetandet är det eviga organ med hjälp av vilket det levande väsendets medvetandevärden överförs från den ena undermedvetna kroppen till den andra, samtidigt som samma övermedvetande är "lager" och "kartotek" för medvetandeenergier som för närvarande inte används genom de undermedvetna kropparna.

7. Den övermedvetna och den undermedvetna funktionen

Liksom det levande väsendet för att kunna vara ett evigt upplevande och skapande väsen måste äga såväl en evighetskropp som tids- och rumsdimensionella utbytesorgan eller -kroppar, måste samma väsen också vara i besittning av ett övermedvetande som är av evig beskaffenhet och ett undermedvetande som är föränderligt och tids- och rumsdimensionellt. Övermedvetandet är som tidigare nämnts permanent organ för medvetandeenergiernas organisation och lagring. Men det är inte tillräckligt att energier och värden organiseras och bevaras. Organisation och lagring av medvetandeenergier ger ingen upplevelse. Och utan upplevelse skulle det levande väsendet vara att betrakta som en automatiskt fungerande maskin. Men så framträder inte det levande väsendet. Eftersom övermedvetandet genom ödeselementet med dess talangkärnor (organet för organisation och lagring av energi) överför medvetandeenergier till de undermedvetna organen eller kropparna, blir energierna något som jaget vaket dagsmedvetet kan uppleva. Dagsmedveten upplevelse äger alltså rum genom de undermedvetna kropparna (för den jordiska människans vidkommande för närvarande genom tyngdkroppen), medan övermedvetandet och evighetskroppen däremot garanterar det levande väsendets eviga energiorganisering, dess talangkärnelagring och anlagsförnyelse genom nyskapande av talangkärnor.

8. Moderenergin och de sex grundenergierna

Med övermedvetandet har vi det första mötet med det vi kallar energi. Energin i denna sin första fas kallar jag "moderenergin". Och liksom de sex undermedvetandekropparna är organ i evighetskroppen, är de energier som de nämnda kropparna består av, sex olika grundvibrationer eller grundarter av moderenergin. Jag kallar dessa sex energier: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Att det är sex organ i evighetskroppen, beror på att jaget har ett organ vari var och en av dessa energier dominerar, medan de övriga antingen är under utveckling, under degeneration eller helt latent i detta organ. Hela tillvarons samlade energimassa består av dessa sex grundarter av energi, och varje levande väsens förmåga att uppleva och skapa grundar sig på dess förmåga att laborera med de nämnda energierna och kombinera och blanda dem i oändliga variationer. Alla fasta, flytande och gasformiga ämnen är olika blandningar av dessa sex energier, men detsamma gäller för de strålformiga krafter som människor annars inte uppfattar som ämnen. Det är bara andra blandningar av samma energier. Detta betyder alltså att antingen man talar om de hårdaste metaller eller stenarter,

om vätskor eller gaser eller om elektricitet eller andra former av strålar och vågor, till exempel människornas tankar, känslor, idéer och minnen, så är det alltsammans olika slags blandningar av universums sex grundenergier. Varje energi har liksom tonerna en skala av oktaver från "bas" till "diskant". Men också utöver "basen" och "diskanten" i områden som är otillgängliga för vanlig jordmännisklig förnimmelse. I en del av dessa oktaver är energierna material för makrokosmiska väsen, och i andra är de material för mikrokosmiska väsen, och däremellan finns det jag kallar "de mellankosmiska oktaverna", den värld av levande väsen som vi kan uppfatta med våra fysiska sinnen, nämligen växter, djur och jordiska människor samt psykiska väsen, som inte kan upplevas med fysiska sinnen. I mellankosmos, i synnerhet där det rör sig om människor, vet man att medvetande och energi har något med varandra att göra. Vad gäller djuren kan man också medge att en primitiv form av medvetande ligger bakom deras utvecklande av energi. Redan vad växtriket angår, torde man nog tala om liv, men inte om medvetande. Och när det gäller mineralvärlden, uppfattar man den som "död", även om man dock måste erkänna att den är bunden energi som kan frigöras, och att den, när man ser den i ett mikroperspektiv, består av partiklar och tomrum. Men att den skulle ha något som helst med begreppet medvetande att göra, har man ingen aning om, därför att de enda livslagar som man ännu känner till, är fysiska lagar.

9. Energi och medvetande, gudasönerna och Gudomen

Även det fastaste ämne består, när man ser det i mikroperspektiv, av partiklar och tomrum, och tomrummet genomstrålas av energi, av strålar och vågor i rörelse. Där det finns energi och rörelse, finns det också liv, även om det är i en materia som av människans fysiska dagsmedvetande uppfattas som "död" materia. Men med den kosmiska synen måste man gå vidare och säga att där det finns liv finns det också medvetande. All energiutveckling i universum, antingen den i det mänskliga perspektivet sker i mikrokosmos eller i makrokosmos, skapas av levande väsens medvetande, levande väsen som utgör universum och ämnena för varandra. Alla "lever, rör sig och är till" i det levande universum som är Guds medvetande, och därför är Gudomen lika nära vartenda väsen, vare sig det är en atom, en människa eller ett vintergatsystem. Och därför betyder alla levande väsen lika mycket oavsett storlek och tidsperspektiv. Därför är en dag som tusen år och tusen år som en dag för den eviga Gudomen, som upplever genom alla tidsperspektiv genom alla levande väsen, som är Gudomens organ. För väsendena i mikrokosmos är vissa oktaver av grundenergiernas skala material för skapande av psykiska och fysiska kroppar, av medvetande och tankeverksamhet och därav följande skapande verksamhet utanför deras egna organismer i den materia som omger dem. Andra oktaver används av väsen i mellankosmos, däribland de jordiska människorna, och andra åter av planet-, solsystems- och vintergatsystemsväsen och ännu större väsen i makrokosmos. Detta betyder att bakom alla rörelser och energifunktioner i hela det levande universum finns det skapande och upplevande medvetande, vars upphov är levande väsen inuti levande väsen. Och uttrycket eller beteckningen "Guds avbild" kan analyseras just som "levande väsen inuti levande väsen". Därför är människan också "Guds avbild, honom lik", eftersom både hennes fysiska och hennes psykiska kroppar är uppbyggda av levande mikroväsen, som "lever, rör sig och är till" i de

universum som de nämnda kropparna utgör för dem. Men det är den väsentliga skillnaden mellan den eviga Gudomen och alla de eviga "gudasöner", som lever i "honom" i spiralkretslopp inne i spiralkretslopp, att medan gudasönerna alltid är både makroväsen i förhållande till levande väsen i mikrokosmos eller underliggande spiraler och mikroväsen i förhållande till väsendena i makrokosmos eller överliggande spiralkretslopp, samtidigt som de har sin utåtvända upplevelse i mellankosmos, så har den eviga Gudomen inga väsen över sig eller utanför sig, och "han" har sin upplevelse uteslutande i sin egen inre värld, där "hans" medvetande bärs av gudasönerna, som är Guds organ och redskap. I alla spiralers oktaver av grundenergi växelverkar levande väsen med varandra, och eftersom alla dessa väsens medvetande är en del av Gudomens medvetande, blir deras upplevelse en del av Guds upplevelse. Gud är vartenda väsen lika nära; varje suck, varje skrik, varje sorg, varje glädje, allt lidande, all fröjd, all längtan och skapardrift liksom all glädje och tacksamhet över ett fullbordat skaparverk som strömmar genom levande väsens medvetande, strömmar också genom Guds medvetande genom psykiska väsen som är "hans" mottagarorgan. Men liksom alla levande väsen "som hans avbild" har Gudomen inte bara mottagarorgan, utan också avsändarorgan, och detta vill säga levande väsen som representerar skyddsandepincipen och världsåterlösningsprincipen. Alltså väsen som är med om att hjälpa och beskydda där det passar in i andra levande väsens ödesskapande och att främja utvecklingen till exempel inom ett sådant område som den jordiska mänskligheten.

10. Den bindande känslenergin

Låt oss från dessa stora kosmiska perspektiv vända oss mot något som för den jordiska människan för närvarande är mycket näraliggande i hennes fysiska kropp och hennes livskraft. Men allra först måste vi koncentrera oss på den fysiska materien som helhet. Det hus som ni för närvarande befinner er i, liksom det hus som ni själva bebor, består av medvetandeenergi. Det måste det ju göra, eftersom det finns medvetande överallt. Alla sex grundenergierna måste finnas i ett sådant hus. Där finns både instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Att ni inte är vana att uppfatta det på det sättet, beror på att de nämnda energierna här framträder i oktaver som den jordiska människan vanligtvis inte kan uppleva som medvetandeenergi, utan däremot som stoff eller materia. Det är på grund av den kosmiska perspektivprincipen som det är på det sättet. Det är utvecklande av levande väsens medvetande, som kosmiskt sett är mycket "långt borta" från den jordiska människan. Men hur kan man veta att det är medvetandeenergi? Låt oss se på hur den energi reagerar som jag kallar känslenergin, när vi ser den ur olika perspektiv.

Känslenergin är en bindande, en sammandragande energi. Det måste vi erkänna, när det handlar om de jordiska människornas känsloliv. Kärleksfulla känslor binder människor samman, antingen det bara är två människor eller en större eller mindre människogrupp. Det man kallar fosterlandskärlek är en sådan bindande känsla, släktkänsla och familjekänsla likaså. Vilka starka känsloband är det inte i moderskärleken? Så starka kan de ibland vara att barnet vid en viss ålder, där det önskar större frihet och självständighet, känner sig alltför bundet och söker frigöra sig. Känslor kan med sin bindande kraft vara något mycket positivt i kärlek, vänskap, samarbete och ömsesidig kontakt mellan levande väsen. Men de

kan också verka negativt. De kan bli till band som verkar bindande inåt i människans eget sinne. De kan bli till "mentala fångelser", som kan binda en människas tankevärld i en sådan grad, att först skyddsandarna, som hjälper människan i mellantillståndet efter döden, kan suggerera vederbörande ut ur hennes självskapade helvete eller skärseld, som består av svartsjuka, bitterhet, avund, hat eller liknande känslor. Eller kanske av rädsla och dåligt samvete på grund av de handlingar som de nämnda känslorna, under perioder då de helt behärskade människans medvetande, fick henne att utföra. De kan verka utåt mot omgivningen, och de kan verka inåt i sinnet. Men de verkar alltid som en bindande energi.

11. Spänningsförhållandet mellan eld och köld

Eftersom känslenergin såväl som de andra grundenergierna verkar i en oändlig följd av oktaver uppåt i makrokosmos och nedåt i mikrokosmos, samtidigt som var och en av dem behåller sin eviga natur och reaktionsförmåga gentemot de andra energierna, betyder detta att känslenergin i makro- och mikrokosmiska oktaver också är bindande och sammandragande. Var står den jordiska människan inför en kraft i naturen som hon på sitt nuvarande utvecklingssteg inte är i stånd att uppleva som medvetande, men som hon måste inse är en bindande kraft? Det gör hon inför den naturkraft som är världsalltets köld. Kölden är känslenergi, och den är en kraft som överallt och alltid binder och sammanhåller det som den kommer att behärska. Men världsalltet är ju inte bara en materiekombination som är bunden av köld. Liksom känslenergin finns i oändligt många oktaver över och under den jordiska människans mellankosmiska dagsmedvetna upplevelseförmåga, finns dess totala motsats också i makro-, mellan- och mikrokosmiska oktaver, och det är tyngdenergin. Denna framträder utanför den jordiska människans medvetandeoktaver som värme och eld, en kraft som utvidgar allt som den kommer i beröring med. Spänningsförhållandet mellan dessa båda kosmiska eller universella energier, den bindande känslan och den utvidgande tyngden, som verkar i alla mikro-, mellan- och makrokosmiska oktaver av grundenergierna, utgör grund för all livs- och manifestationskraft i alla levande väsens fysiska och psykiska utbytesorgan, varigenom de har dagsmedveten upplevelse. Och på detta sätt blir detta spänningsförhållande bakgrund för all livskraft, såväl fysisk som psykisk.

I de oktaver i vilka de jordiska människorna laborerar med dessa båda energier i sitt medvetande, blir de bestämmande för utvecklande av psykisk livskraft. Men också för deras fysiska livskraft har spänningen mellan tyngd och känsla den allra största betydelse. Men där är det i oktaver där de framträder som eld och köld. I den jordiska människans fysiska kropp framträder spänningsförhållandet mellan den universella elden och kölden, alltså mellan tyngd- och känslenergin, som samma väsens normaltemperatur, vilken ju i allra högsta grad har med människans fysiska livskraft att göra. Om en människas temperatur kommer några grader över eller under det normala, kan detta märkas på detta väsens fysiska livskraft, och det är kanske inte långt ifrån att livskraften försvinner från det fysiska planet, alltså att vederbörande väsen dör. Jordklotets normaltemperatur grundar sig också på balans mellan värme och köld, och om detta balansförhållande upphörde, om till exempel värmen tog överhanden, skulle jorden få "hög feber", och det skulle kunna leda till döden för allt animaliskt liv i

dess organism, däribland de jordiska människorna. Detta behöver nu människorna inte vara rädda för, även om många på grund av världssituationen kanske just menar att en sådan händelse skulle kunna vara i antågande. Världssituationen är emellertid inte uttryck för att jorden är sjuk och nära döden. Den är tvärtom uttryck för en utveckling som medvetandemässigt har med spänningsförhållandet mellan tyngd och känsla att göra.

12. Den psykiska och den fysiska balansen

Den jordiska människans normaltemperatur visar hur det har lyckats för detta väsen att genom långa tiders och många inkarnationers erfarenheter skapa en utbyteskropp med balans mellan tyngd och känsla. Detta har blivit till genialitet och automatfunktion. Detsamma gäller för jordklotsväsendets vidkommande i sin spiral, därför passar vi också in i dess organism. Detta betyder att såväl klotväsendet som vi själva har bragt spänningen mellan eld och köld under kontroll och håller denna spänning i ett permanent förhållande, som är detsamma som fysisk livskraft. Det sker explosioner i organismen, men de är alla under kontroll liksom i en motor. Hjärtslag, blodomlopp och varje rörelse i och av organismen har satts i gång av denna kontrollerade spänning. Men hur är förhållandet mellan tyngd och känsla i klotväsendets och den jordiska människans psykiska område? Är explosionerna också där genom viljan avbalanserade av den bindande känslöenergin? Det är de inte, och detta är hela orsaken till klotväsendets och den jordiska mänsklighetens nuvarande tillstånd. Men jordklotsväsendet håller på att få denna psykiska balans i sitt medvetande och därmed få samma makt över sitt psyke som det har över sin organism. Detta kommer att ske inom loppet av kort tid – sett i klotväsendets tidsperspektiv. Då kommer klotet att få kosmiskt medvetande. Det betyder – sett i jordmänskligt tidsperspektiv – cirka 3 000 år, en tidsperiod under vilken människorna ska lyckas – en och en och somliga tidigare än andra – att uppnå psykisk balans mellan tyngd och känsla. Det vill säga behärska sitt sinne, så att hon inte exploderar i hat, vrede och irritation, och inte heller blir ett ”känslöfångelse” av bitterhet, svartsjuka, besvikelse, rädsla och depression. Människans livskraft, som enligt försynens plan ska förenas med höga andliga energier, har i de tids- och rumsdimensionella världarna sitt ursprung genom tyngdens och känslans balans, och när den jordiska människan uppnår ett liknande herravälde över sitt sinne som hon normalt har över sin fysiska kropp, kommer hennes livskraft som kärlek och visdom, efter vilken hon handlar, att nå sådana höjder att man i dag skulle vara benägen att tro att det endast var en saga. Men ingen saga kan berätta något så strålande och underbart som det människorna själva ska komma att uppleva en gång när deras medvetandes tyngd och känsla är under viljans och förnuftets kontroll.

Från ett föredrag på Martinus Institut söndagen den 21 februari 1954. Manuskriptet till föredraget är bearbetat av Mogens Møller. Första gången infört i Kosmos nr 14–16/1968. Översättning: Rolf Nordström.

Onsdag

Livskraft och viljeföringen

Den kraft som ligger till grund för det levande väsendets livsupplevelse kallar vi "livskraften"

Varje levande väsens upprätthållelse av livet, dess upplevelse och manifestation, dess förnimmelse av smärta och välbefinnande, behag och obehag, sker genom en kraft. Ingenting kan fungera och arbeta annat än genom kraft. Den kraft genom vilken det levande väsendet sålunda upprätthåller sitt liv kallar vi "livskraften". Denna kraft har en yttre och en inre sida, men det är huvudsakligen blott genom den yttre sidan som den är känd av de jordiska människorna, även om de dagligen också upplever och dirigerar dess inre sida. Då en människa är trött och sömrig, är hennes livskraft en inte på långt när lika framträdande energiutveckling som då hon är utsövd och känner sig i god form. Men att vara i god eller dålig form är ett helt naturligt fenomen. Vid varje energiutveckling på det fysiska planet sätts materia i rörelse. Detta sker genom tryck på eller dragning i materien, och det sker genom kraft. Det behövs ett lokomotiv eller någon annan form av kraftmaskin för att sätta ett tåg i rörelse, och något liknande gäller för all rörelse i materiens värld, den kan endast manifesteras genom en utlösning av kraft som utövar tryck på eller dragning i materien, vare sig detta sker i den materiella världen omkring oss eller som organutlösning i de levande väsendenas organismer. Men varje inverkan på en materia sätter inte blott denna materia i rörelse, den kommer också att prägla den. Den skapar en viss förvandling på de ställen i materien där trycket eller dragningen sätter in. Om påverkan sker under lång tid på samma ställe i materien, åstadkommer den en spänning och efter hand upplösning av materien på ifrågavarande ställe. Denna upplösning känner vi under begreppet "slitage". I varje situation där det skapas rörelse åstadkommes samtidigt slitage av de i rörelsen inbegripna ämnesdelarna. Detta slitage medför att man inte för evigt kan använda samma ämnen, utan ständigt måste förnya den materia i vilken man skapar rörelse.

Kretsloppets lag är en förvandlingens och förnyelsens lag

Denna förnyelseprincip gäller överallt, i alla tider och i alla situationer, vare sig slitaget sker i yttre materiella ting eller i de levande väsendenas organismer. På grund av detta slitage blir maskiner, redskap, byggnader, transportmedel, kläder och skor etc. gamla och utslitna, men detsamma gäller för de levande väsendenas organismer. Detta är kretsloppets lag. På grund av denna slitageprincip kan ingenting som helst bindas till ett evigt materiellt tillstånd, utan är underkastat förvandlingens och förnyelsens lag. Om inte denna slitagelag fanns, skulle ingenting kunna upphöra, varje form skulle då för evigt förbli sådan den en gång skapades. Hur skulle jorden ha kunnat förvandlas från ett eldtillstånd till sin nuvarande för vårt fysisk-animaliska tillstånd så nödvändiga struktur, hur skulle människornas organismer ha kunnat förvandlas från djurorganismer, ja, alltifrån mineraliska och vegetabiliska tillståndsformer, till sitt nuvarande förfinade tillstånd, och hur skulle det bli möjligt att förvandla jordmänniskornas samhällen till en fredligare och

lyckligare värld än den är för närvarande, om inte slitaget fanns? Tänk, hur förfärligt det skulle vara, om vi för evigt var i samma primitiva organism, för evigt gick i samma kläder och samma skor och bodde i samma slags hus eller använde samma slags transportmedel. Men detta skulle alls inte kunna hända, ty utan förvandling och livsförnyelse skulle det alls inte finnas något liv, ingen livsupplevelse, inget medvetande.

Även inom tanke- eller medvetandeområdet förekommer slitage

Det är nämligen inte endast i de yttre synliga materierna som detta slitage förekommer, det finns också i de inre osynliga materierna, det vill säga i tanke- eller medvetandeområdet. Här åstadkommer slitaget att inget mentalt tillstånd kan stå stilla eller förbli sådant det är, utan det förvandlas till ett nytt tillstånd eller en ny tankesfär. På detta plan märks slitaget som intresseförsvagning. Att man förlorar intresset för en eller annan tankesfär, beror på att ifrågavarande tankesfär blivit föråldrad och måste lämna plats för en ny, som står mera i kontakt med väsendets önskningar och begär, precis på samma sätt som man önskar sig nya kläder, då de gamla är utslitna och trasiga. Nu är det ju inte alltid så att människornas motvilja mot en uppsättning kläder eller mot andra fysiska ting beror på att föremålen är utnötta. Här finns också något som heter smak och mode. Slitaget har här skett i människans medvetande i högre grad än i den fysiska materien. Seder och bruk och moderiktningar är också underkastade slitagets lag. Det är också denna förslitning eller försvagning i intressesfären vi upplever som leda. Att något förefaller oss trist eller ointressant, beror antingen på att vi ännu inte kan utveckla kraft på ifrågavarande område eller också på att området i förhållande till vår erfarenhetsutveckling blivit föråldrat och utlevat.

Med vår vilja utövar vi på ett visst område inverkan på materien i form av tilldragning och bortstötning

Vi ser alltså att det finns en förslitning av ämnena eller materien såväl i tankens eller medvetandets sfär som i den fysiska världen. Denna förslitning sker genom en och samma kraft, som utövar ett tryck på såväl andlig som fysisk materia, så att denna kommer i rörelse och det därigenom uppstår en livsförnyelse eller förvandling. Där denna kraft förekommer i de yttre materiella tingen och även i våra organ kallar vi den naturkraften, och vi säger att allt har blivit till genom naturens kraft. Men eftersom det uteslutande är denna kraft som befordrar liv eller rörelse, kan den med rätta kallas "livskraften". Livskraften och naturkraften är ett och detsamma. Men vad är det för kraft som alltså åstadkommer tryck på materien och därigenom skapar förvandling, tilldragning och bortstötning, uppbyggnad och nedbrytning? Har vi inte inom vårt eget område något som yttrar sig på samma sätt, ja, egentligen är detsamma? Det har vi, och vi är till och med mycket förtrogna med denna kraft. Vi har den allesamman i oss som något vi kallar vilja. Med denna vilja utövar vi på ett visst område inverkan på materien i form av tilldragning och bortstötning, vilket i sin tur är detsamma som vår manifestation eller vårt skapande och utövandet av våra intressen. På detta område uppbygger och nedbryter vi, här skapar vi ungdom och ålderdom, här är vi naturkraftens upphov och ledare.

Upphovet till materiens alla rörelser och förvandlingar är det upplevande och skapande centrum vi betecknar med ordet "jag"

Vi finner alltså i vårt eget livsområde själva lösningen på livets mysterium. Här upplever vi något vi inte ser utanför området för vårt eget medvetande, nämligen upphovet till materiens rörelse och förvandling. Vi förnimmer oss själva som ett upplevande och skapande centrum, och vi betecknar denna förnimmelse med ordet "jag". Men eftersom det finns ett sådant upplevande och skapande och därmed viljeförande jag bakom alla rörelser utan undantag inom det område vi helt kan överblicka, har vi inte något skäl att antaga att det inte också skulle finnas ett upplevande och skapande jag bakom alla de rörelser och skapelseprocesser vi annars kallar naturkrafterna. Likaväl som våra manifestationer och vårt utvecklande av skaparförmåga leds av vår vilja, leds också naturens alla skapelseprocesser av en viljekraft. Och liksom vår vilja leds av vår mentala struktur, vår tankesfärs erfarenhetskapacitet, måste det också bakom den vilja som leder naturens krafter ligga tankestruktur och erfarenhetskapacitet. Och ser vi inte att vi till och med kan lära av naturens processer, som både i skönhet och i logik vida överträffar vad människans intellektuella kapacitet kan prestera. Vilken mänsklig skaparförmåga och viljeföring kan mäta sig med naturens underverk? Den jordiska människan måste alltså ha naturens kapacitet som förebild och modell, om hon skall prestera en skapelse av värde. Naturen visar oss alltså att vi representerar samma princip i vårt skapande, om än i mindre fullkomlig form, och att det bakom alla former eller variationer av materiens rörelser ligger mentalitet och viljeföring under kontroll av ett skapande och upplevande jag, som just genom dessa rörelser i materien skapar och upplever livet.

Vi skapar en evig livsförnyelse, och härigenom uppstår den förslitning vi känner som trötthet och dålig form

Med vår viljeföring skapar vi alltså vår egen nedbrytning och uppbyggnad i de materier genom vilka vi upplever livet. Vi skapar en evig livsförnyelse, en ständig förvandling av tankesfärer till nya tankesfärer och av former till nya former. Med vår viljeföring, som är koncentrationen av vår mentala struktur, vår instinkt och vår känslö- och intelligensmässiga kapacitet, besjalar eller ger vi liv åt hela vår organiska struktur och ger de "knuffar" och "stötter" som sätter den fysiska materien i rörelse. Genom dessa påverkningar uppstår den förslitning vi känner som trötthet och dålig form och så småningom även den vi kallar ålderdom. Vår tankesfär, vår instinkt, känsla och intellektualitet koncentrerar sig i våra önskningar och begär i vilja till bortstötning eller tilldragning av särskilda former av livsaktivitet.

Vår tankekraft och viljeföring är identiska med vår viljekraft

En gång var maktutövning på andra väsens bekostnad, ja, till och med dråp på deras organismer den högsta livsmanifestation vi begärde. Men den börjar utsättas för förslitning i många människors medvetande, och man längtar efter fred. Denna tilldragning och bortstötning gentemot särskilda manifestationer är mentalt sett eller i sin innersta analys ett strålfält. Från vårt jag genom det psykiska eller andliga planet strålar dessa viljekrafter koncentrerade på strid eller fred in i vår

hjärna och vårt centrala nervsystem, därifrån utstrålas de genom vårt blod och våra organ runt i hela organismen och skapar där ett alldeles särskilt tillstånd. Med sin särskilda natur påverkar dessa krafter organismen, om än på det största området omedvetet för individen själv, och åstadkommer uppbyggnad eller nedbrytning, bestämmer normalitet eller abnormitet och är alltså fundamentet för skapande av hälsa och välbefinnande eller sjukdom och smärta. Och detta gäller inte blott sjukdom i organismen, utan också sjukdom i vårt samliv med våra medväsen i tillvaron. Denna vår viljeföring bestämmer alltså vår livskraft och därmed vår hälsa till kropp och själ, hela vårt förhållande till de levande väsendena såväl i mellankosmos som i mikrokosmos och makrokosmos. Vår tankekraft och viljeföring är alltså identiska med vår livskraft. Varje tanke vi tänker är livskraft som kan bygga upp eller bryta ned. Den kan vara livgivande eller dräpande. Vårt övermedvetande är våra tankars innersta källa, härifrån utgår såväl dödsbringande som livgivande tankearter. Eftersom de skall passera vårt undermedvetande, innan de till sist kommer till uttryck genom den fysiska organismen gentemot föremålet för våra tankar, kommer de alltså på denna sin väg från vårt jag till objektet redan i undermedvetandet och i passagen genom den fysiska organismen antingen att vara dödsbringande eller livgivande, vilket i sin tur vill säga sjukdomsbefrämjande eller hälsobefrämjande, allteftersom de finns som hat eller kärlek gentemot objektet i fråga.

En dödsbringande tankegång är vägen till sjukdom såväl i kropp och själ som i samlivet med våra medväsen, men att göra en livgivande viljeföring till automatfunktion är att bringa sig i överensstämmelse med "Faderns vilja"

Samtidigt med den yttre skada eller det yttre välbefinnande som en tankemanifestation från vårt jag utlöser mot vår nästa, har den alltså redan satt sin dödsbringande eller livgivande prägel inne i vår egen organism och i vår själsliga struktur. Att göra den livgivande viljeföringen till automatfunktion eller vana är vägen till hälsa och välbefinnande i vårt eget inre och i vårt yttre samliv med våra medväsen. Detta är uppfyllelsen av den fred och det välbehag som bebådats människorna genom julevangeliet. Men att utveckla den dödsbringande tankegången, hat, bitterhet, hetsighet och liknande former av intellektualiserad djungelmentalitet är vägen till sjukdom i kropp och själ och i samlivet med våra medväsen. De flesta människor börjar bli trötta och mätta på det psykiska och fysiska helvete som blivit resultatet av en sådan tankegång. Men hur kan det bli annorlunda? Det kan det, om människorna avkläder sig denna efter hand "slitna" och "trasiga" manifestation och koncentrerar sin viljeföring på att i sin livsutveckling mer och mer vara på våglängd med den skapare enligt vilkens vilja jordklotet och mänskligheten förts fram till sitt nuvarande utvecklingssteg. Enligt denna skapares vilja skall vi framträda som "människan som Guds avbild", och det kan vi göra genom att följa det exempel som Kristus givit oss: att ge sitt liv för andra, att tjäna till gagn för helheten och att bringa sin livskraft och viljeföring i överensstämmelse med "Faderns vilja".

Från ett föredrag på Martinus Institut, söndagen den 22 mars 1953. Första gången infört i Kosmos nr 1/1972. Bearbetat av Mogens Møller. Bearbetningen godkänd av Martinus. Översättning: RN

Livets Bog, del 6

2144. Trots att denna allt genomträngande gudomliga ande eller strålformiga materia ännu är mystik för jordens människor, så utgör den dock en realitet som de - bortsett från att den befordrar alla deras mentala eller psykiska funktioner - rent dagsmedvetet har mycket att göra med, i tron att den utgör fysisk materia. *Den är nämligen identisk med allt som hör in under begreppet "elektriska, magnetiska krafter". Men för att förstå detta är det nödvändigt att vi först lär oss förstå, att liksom det fysiska världsalltet för det levande väsendet framträder i tre kosmos - mellankosmos, mikrokosmos och makrokosmos - så framträder naturligtvis även den psykiska eller andliga kraft, alltså den strålformiga materia, varigenom dessa kosmos upprätthålls, i en för varje kosmos avpassad form. Därför kommer människorna att uppfatta ande eller den nämnda materien i tre dimensioner, motsvarande de tre kosmos. De kommer alltså att få lära känna "mellankosmisk ande", som är detsamma som den ande eller psykiska kraft, med vilken de mellankosmiska jagen eller väsendena i form av mentalitet eller medvetande behärskar sina fysiska organismer och övriga manifestationer. Därefter kommer de att lära känna "mikrokosmisk ande", vilken på samma sätt utgör den kraft som i form av mikroväsendenas medvetande eller psyke är fundamentet för upprätthållandet av deras organismer och livsformer. Sedan människorna lärt känna dessa två former av andens eller den strålformiga materiens samarbete, blir kännedomen om "makrokosmisk ande" eller strålformig materia helt naturlig och fullständig. Makrokosmisk ande är detsamma som den mentala eller psykiska kraft som ligger till grund för all makrokosmisk skapelse, vintergatornas, solsystemens och klotens banor och strukturer samt klotens beboelighet för liv. Med kännedomen om dessa tre former av ande, mental kraft eller strålformig materia blir livet inte längre något mysterium. Även om denna lösning endast för det organiskt invigda väsendet är total, så kommer den här efter att för den ärligt sanningssökande människan vara en teoretisk förhandsupplevelse av det stora mål, mot vilket alla jordens människor medvetet eller omedvetet strävar, nämligen en permanent, fysiskt dagsmedveten upplevelse av världsalltet som ett levande väsen, en allt omspannande försyn, en allsmäktig Gudom, i vilkens eviga kärlek vi alla lever, rör oss och är till.*

Som vi av det föregående sett, uppträder den psykiska materia eller kraft som vi kallar "ande" i tre dimensioner: mellankosmisk ande, mikrokosmisk ande och makrokosmisk ande. Som vi också förut berört utgör denna ande eller kraft detsamma som "elektromagnetiska krafter". Som följd härav kan de nämnda formerna av ande också benämnas "mellankosmisk elektricitet", "mikrokosmisk elektricitet" och "makrokosmisk elektricitet".

2152. Som bekant är det levande väsendets fysiska organism en kombination av organ. Dessa är var för sig endast uppbyggda till att kunna utföra en process som tillsammans med de övriga organens processer uppfyller just de betingelser, genom vilka fysisk materia kan uppbyggas och fås att fungera som en levande organism. Denna åter är detsamma som ett redskap för manifestation eller tillkännagivande av liv. Genom de nämnda organens verksamhet kan vi bevittna tekniska, kemiska, optiska, elektriska, automatiska och viljestyrda funktioner alldeles som i en högmodern materiell fabriksanläggning. Vi ser att organismen av en osynlig makt

sätts i rörelse. Den kan fås att stå och att gå, liksom den kan fås att laborera med fysiska materier. Den kan fås att bryta ned och bygga upp fysiska företeelser och utför därmed logiska skapelseprocesser som i sin högsta eller fullkomligaste form alltid är till glädje och välsignelse för levande väsen. Men för att kunna fås att utföra dessa skapelser eller manifestationer har den som nämnt en genial inre teknisk, kemisk struktur. Den har i sitt högsta framträdande en pumpanläggning, nämligen hjärtregionen som befordrar blodomloppet, samt lungorna, d.v.s. en mekanisk anläggning som ombesörjer andningen. Vidare har den kemiska avdelningar. Med hjälp av tuggverktygen och matsmältningsorganen kan den fås till att av vissa fysiska materier utvinna de näringsämnen som är nödvändiga för dess upprätthållande. Genom njurar, lever och andra organ utvecklar den också livsviktiga processer, liksom den också har ett kloaksystem och avdelningar för reparation av skador eller åverkan på dess eget område. Härtill kommer ytterligare att dess ögon och synförmåga är ingenting mindre än en optisk anläggning, en avdelning för uppfångande av och laborerande med ljus och färger. På samma sätt är dess öron och hörsselförmåga en avdelning för uppfångande av och laborerande med ljud eller ljudvågor. Tack vare denna tekniska anläggning kan röst, tal, sång och musik åstadkommas. Därefter kommer vi till organismens förnämsta avdelning, nämligen den psykiska eller elektriska, vilken i sin tur har många underavdelningar. De tekniska anläggningarna härför är hjärnan och nerverna samt det sympatiska nervsystemet, till vilket även de sexuella organen hör. Genom detta system förbinds organismen med ande, vilket som nämnt i detta fall är detsamma som "mellankosmisk elektricitet". *Denna elektricitet utgör organismens helt dominerande drivkraft. Den elektriska avdelningen inbegriper mellankosmiska finanläggningar, genom vilka tanke- och viljeimpulser samt impulser för den kroppsliga automatiken överförs till organismen som livsytringar för omgivningen. På samma sätt blir organismen genom dessa teknisk-elektriska anläggningar i stånd att ta emot impulser utifrån och ombilda dessa till tanke- och viljeimpulser och därmed till medvetande och insikt för organismens ägare. Tack vare denna geniala konstruktion och uppbyggnad blir organismen det fullkomligaste redskapet för fysisk upplevelse, manifestation eller skapelse.*

2153. Vår fysiska organism är sålunda, som vi har sett, ett mycket genialiskt redskap, som är så fint och fullkomligt uppbyggt, att det i sin struktur och teknik inte överträffas av något av människor skapat materiellt, fysiskt redskap. Organismen är ingenting mindre än en helautomatisk fabrik, utrustad med apparater inte blott för teknik, kemi och automatik, utan även för elektriska anläggningar på högsta plan, anläggningar som vida överglänser vad man för närvarande känner till på detta område, även om man tar de nyaste och modernaste elektronanläggningarna o. dyl. i betraktande. Alla organismens funktioner upprätthålls som nämnt enbart genom mellankosmisk elektricitet. Genom bruk av denna drivkraft, både med och utan ledningsnät, behärskas hela organismens funktion och underhåll. Och det finns överhuvud ingenting i organismen som inte utgör ett eller annat organ, ett redskap eller en apparat för en viss automatisk eller viljestyrd funktion. Detta organ bildar tillsammans med övriga organ eller apparater den mellankosmiska elektriska, tekniska, kemiska helhetsanläggning eller det redskap som det levande väsendets fysiska organism i

sig själv är. Med hjälp av detta genialiska redskap kan dess upphov inverka på och ge sig till känna för sin fysiska omgivning, liksom det genom samma helhetsredskap kan uppfatta omgivningens reaktioner och tillkännagivanden. *Då den fysiska organismen här alltså framträder som ett redskap, en apparat, ja rent av som en fullständig fabriksanläggning, vilken drivs med en särskild elektrisk kraft, blir det till faktum för den avancerade forskaren, i samma mån som han förstår detta, att det levande väsendet inte är identiskt med sin fysiska organism. Denna organisms tillblivelse och undergång är sålunda inte detsamma som väsendets tillblivelse och undergång. Men då organismen, från viss synpunkt sett, helt enkelt bara är ett redskap, en apparatanläggning för laborerande med fysisk materia, är det klart att detta laborerande, vilket i sig självt är detsamma som den fysiska livsformen, står och faller med apparatanläggningen eller den fysiska organismen. Men detta är i verkligheten en allmängiltig princip, vilken som vi sett lika väl gäller för redskap eller apparater uppbyggda av levande materier, som för redskap eller apparater uppbyggda av döda materier. Om en människas redskap eller apparat för ett visst fysiskt ändamål, t. ex. en flygmaskin, blir skadat eller krossat, kan det inte längre användas, flygmaskinen kan inte flyga. Om en elektrisk lampa kortsluts, kan den inte lysa. Om en elektrisk motor kortsluts, kan den inte heller användas. I alla apparater och redskap, där elektriciteten är den drivande kraften, kan kortslutningar uppstå. Och dessa apparater kan inte fungera, förrän de åter gjorts brukbara.*

Då det levande väsendets fysiska organism som nämnt är en elektrisk anläggning, kan den naturligtvis även råka ut för kortslutning. Då denna organism är en kombination av många olika apparater (organ), som var och en drivs med elektrisk kraft, kan naturligtvis en enskild apparat drabbas av kortslutning utan att de övriga berörs. Därigenom kan det uppstå lokala kortslutningar i organismen. Detta betyder i bästa fall inte att hela organismens funktion stannar. Sådana lokala kortslutningar känner människorna inte till. Endast deras verkningar känner man. Dessa verkningar utgörs av allt som hör till begreppet "sjukdomar". Alla sjukdomar är i sin innersta analys, som vi här skall få se, mellankosmiska elektriska kortslutningar, oavsett hur de yttrar sig på den för fysiska sinnen iakttagbara ytan och helt oberoende av vilka namn eller beteckningar de här har fått.

2154. *Men det är inte bara de lokala apparaterna i den fysiska organismen som kan bli utsatta för kortslutning. Det händer även att organismen drabbas av total kortslutning, varvid den mellankosmiska elektriska huvudströmmen till organismen blir helt avbruten. I ett sådant fall stannar naturligtvis alla organismens funktioner. Varken i levande eller i döda materier kan några funktioner vara i gång utan drivkraft. Om den nämnda kortslutningen är av ett sådant omfång att en reparation eller förbättring inte är möjlig, måste organismen kasseras, eftersom den utan elektrisk ström eller drivkraft är obrukbar och inte längre kan fylla sitt ändamål. Det är en sådan totalt kortsluten organism vi kallar ett "lik". Ett "lik" är sålunda en mellankosmisk, elektrisk, kortsluten organisk apparat. Det kan därför inte vara något uttryck för ett levande väsens död eller undergång, såsom man vanligen i det dagliga livet menar. Det kan enbart vara ett uttryck för ett redskaps eller en apparats undergång. Allting hos organismen som före kortslutningen var synligt för fysiska sinnen, såsom dess ögon, öron, händer och fötter etc., är alltså*

synligt. Det som fattas är alltså endast det som aldrig varit direkt synligt för de fysiska sinnena, nämligen den kraft som förut behärskade organismen och åstadkom dess funktioner och vilken vi nu lärt känna som mellankosmisk elektricitet, som återigen är detsamma som mellankosmisk ande. Denna osynliga kraft eller ande finns alltså inte längre kvar i organismen och kan inte mera betjäna denna. Men det betyder inte att denna ande eller kraft inte existerar. För att en lampa slocknar på grund av kortslutning, upphör inte den elektriska strömmen att existera. Den kan bara inte mera komma till utlösning i lampan. Om den fysiska organismen, vilken enbart är en elektrisk anläggning, drabbas av kortslutning, så betyder inte heller detta att den elektriska ström, som förut behärskade organismen, har upphört att existera. Den existerar alltså, även om den inte längre kan betjäna den skadade eller av kortslutning drabbade organismen.

2157. *I det följande skall vi på rent teknisk väg påvisa, hur det levande väsendet alltså existerar, även om dess fysiska organism blivit till ett lik. Därför skall vi här följa strukturen hos den kraft som behärskade organismen innan den blev till lik. Vi har redan sett att det levande väsendet inte är liktydigt med organismen och att dennas tillblivelse och undergång därför inte heller kan vara det levande väsendets tillblivelse och undergång. Likaså har vi konstaterat att organismens drivkraft är mellankosmisk elektricitet, vilket åter är detsamma som en materia som på det fysiska planet endast kan uppfattas i form av kraft. Denna kraft är alltså osynlig för de fysiska sinnena. Den kan enbart uppfattas genom sin inverkan på fysisk materia. Genom denna inverkan blir den indirekt tillgänglig för fysiskt förnimmelande såsom identisk med den osynliga kraft vi kallar "psyke" eller "ande". Denna ande eller mellankosmiska elektricitet upprätthåller organismens alla funktioner, från de allra minsta till de största av dess vibrations- eller rörelsetillstånd. Genom att iaktta denna krafts inflytande över och behärskande av den fysiska organismen finner vi, att den inte på något enkelt och okomplicerat sätt flyter in i organismen som en helt vanlig och ohämmad ström. Den är lika noggrant reglerad och anpassad till organismens olika apparater (organ) och funktioner som den elektriska ström som används som drivkraft i en fabrik. På samma sätt som denna kraft i en fabrik blir ledd och sålunda står under viljekontroll, så kan vi även se att organismens drivkraft, den mellankosmiska elektriciteten, blir ledd och därmed befinner sig under viljekontroll. Vi ser att denna kraft inte blott ligger till grund för själva uppbyggnaden och vidmakthållandet av den fysiska organismen, utan att den också behärskar denna organism. Med hjälp av kraften får man organismen att utföra handlingar, manifestationer eller skapelser, som tillsammans står under en fullständig logisk kontroll, dels automatiskt, dels genom vaken, dagsmedveten viljeföring. Denna mellankosmiska elektricitet i organismen uppträder sålunda i form av många olikartade impulser, somliga mycket fina eller mikroskopiska, andra mera grova och robusta, allt efter de speciella apparater eller organ, vars verksamhet de skall befordra. Utan denna osynliga kraft skulle organismen aldrig någonsin ha kunnat bli till. Då den är fullständigt logiskt uppbyggd och, som vi ser, utgör en genialisk och fullkomlig fabriksanläggning med en uppsjö av olika apparater (organ), vilka alla var för sig har sina ändamålsenliga funktioner i det samlade helhetssyftet: att vidmakthålla organismen som ett fullkomligt redskap för sitt upphovs fysiska upplevelse och manifestation, så blir det här till faktum för den avancerade*

forskaren, att det levande väsen som är organismens upphov också står bakom denna mellankosmiska elektriska kraft. Det kan utnyttja denna kraft, som alltså i själva verket är dess absoluta livskraft, eftersom all manifestation och upplevelse av liv utan den vore totalt omöjlig.

2158. *Då organismens upphov inte blott befinner sig bortom den fysiska organismen utan även bortom den mellankosmiska elektriciteten eller livskraften, blir denna kraft således ett mellanled mellan detta upphov och dess fysiska organism. Detta mellanled blir därmed ett faktum. Sett från en fysisk synpunkt blir detta mellanled således en kraftens värld. Men då denna kraft är detsamma som ande och därmed är psykisk, blir det här likaså till faktum, att det existerar en psykisk eller andlig värld. Och här har vi fått ett mycket stort material i våra händer, som kan avslöja all den mystik som på grund av okunnighet, primitivitet och övertro har uppstått på detta område. Bortsett från den geniala och logiska uppbyggnad som den fysiska organismen representerar, måste vi också ta i betraktande allt som den kan uträtta eller skapa. All mänsklig skapelse, såsom byggnadsverk, kraftverk, fabriker, maskiner, apparater, konstverk, litteratur- och musikverk o.s.v., har endast kunnat komma till stånd tack vare den mänskliga fysiska organismen och väsendets behärskande av denna genom den mellankosmiska elektriciteten eller psykiska kraften. Innan dessa mänskliga skapelser kom till stånd, var de önskade och planlagda. Och då de varit önskade och planlagda före sin fysiska tillblivelse, kan denna önskan och planläggning endast ha existerat just på det psykiska planet. På detta psykiska plan har skapelserna blivit till i psykisk materia, alltså i mellankosmisk elektricitet. Detta visar oss att den mellankosmiska elektriciteten inte enbart uppträder som "kraft", utan att den på det psykiska planet också uppträder som "stoff" eller "materia" som man kan uppleva och skapa i. Men då vi kan uppleva och skapa i denna materia, blir det psykiska planet också en värld med detaljer som vi kan uppleva och manifestera i helt oberoende av det fysiska planet. Ja, de fysiska skapelserna är, som vi i fortsättningen skall få se, endast kopior av skapelserna på det psykiska eller andliga planet.*

2159. *Det är denna upplevelse och skapelse i psykisk eller andlig materia som utgör vår tankevärld, som återigen är detsamma som vårt medvetande eller psyke. I denna vår tankevärld blir alla våra önskningar och begär till. Här skapar vi de första bilderna av våra idéer och föreställningar, bilder av vår längtan och önskan, bilder av våra sorger och bekymmer såväl som av vår glädje och uppmuntran, bilder av vår kunskap och insikt, bilder av vår karaktär och levnadsart o.s.v. Alla dessa bilder utgör som nämnt detaljerna i vår tankevärld. Då dessa tankebilder i sin innersta natur endast kan existera i psykisk materia, vilken vi nu lärt känna som mellankosmisk elektricitet, kan de omöjligt uppfattas med fysiska sinnen, eftersom sådana bara kan registrera all psykisk eller elektrisk materia som osynlig kraft. För att dessa våra tankebilder skall kunna tillkännages för medväsendenas fysiska sinnen, måste de överföras till och tillkännages i fysisk materia. En sådan överföring av tankebilder till fysisk materia omfattar inte blott de företeelser vi känner till som skrift och tal, utan hit hör absolut all mänsklig manifestation eller skapelse. Det finns alltså överhuvud taget ingen manifestation eller skapelse i fysisk materia som inte utgör en kopia av föregående tankebilder i väsendets psyke eller medvetande. Men*

det levande väsendets upplevelse av livet är inte endast ett uppenbarande i fysisk materia av impulser inifrån. Den är också ett uppenbarande av impulser utifrån. Genom sina fysiska sinnen är väsendet i stånd att se andra levande väsens manifestationer i fysisk materia, liksom de naturligtvis också är i stånd att se naturens fysiska manifestationer. Med hjälp av de fysiska sinnena - synen, hörseln, känseln, lukten och smaken - skapas synbilder, hörselbilder, känselbilder, lukt- eller doftbilder respektive smakbilder. Genom nerv- och hjärnsystemet överförs dessa fysiska sinnesbilder av kosmiska elektriska impulser till väsendets mentalitet eller psyke, som utgör själva hemorten eller centralorganet för väsendets mellankosmiska elektriska system. Här åter blir impulserna av väsendets mellankosmiska elektriska eller psykiska sinnesstruktur omskapade till mellankosmiska elektriska eller psykiska bilder, som alltså är detsamma som tankebilder och utgör kopior av de fysiska företeelser som utlöste dem. Det levande väsendets upplevelse av livet, dess förnimmande eller medvetandefunktion är således enbart ett laborerande med mellankosmiska elektriska impulser. Dessa impulser uppstår som ett slags reaktioner av sinnenas beröring med den yttre världen och utgör väsendets upplevelse av denna värld. Denna upplevelse återigen skapar väsendets inre värld, dess vetande och begåvning, dess vilja och begär. När impulserna utifrån den yttre världen genom sinnena, vilka i sig själva är fin-elektriska system, stöter samman med den inre världen, reagerar denna inre värld. Det är reaktionerna, dels automatiska, dels viljestyrda, som blir till väsendets manifestation och tillkännagivande inför medväsendena. Denna manifestation utgör alltså väsendets sätt att vara, dess moral, dess begåvning, dess sympati och antipati, kort sagt hela dess förhållande och inställning till livet.

Torsdag

Den organiska elektriciteten

1. Materiens fjärde stadium: den strålformiga materien eller elektricitet

Det levande väsendet är mer än ett fysiskt väsen. Det fysiska, som vi ser, är inte alls det verkliga väsendet, utan endast ett redskap som har byggts upp. Vi ser aldrig någonsin själva kärnan, själva det levande. Vi ser endast en reflex, eller något som detta levande frambringar. Då det levande varken utgör den fasta, flytande eller gasformiga materien, måste det framträda i ett helt annat tillstånd. Och det gör det också, för det finns ett tillstånd eller ett fjärde stadium för materien, som kallas strålformig materia. Denna strålformiga materia är elektricitet.

Liksom många andra av de stora energierna, förekommer elektriciteten i olika oktaver. Det finns elektricitet i makrokosmos, i en makrokosmisk oktav, som är den kraft som lyser i våra lampor och driver kraftmaskinerna. Och så finns det elektricitet i en mellankosmisk oktav, som är den kraft genom vilken vi är i stånd att tala, se och höra, förnimma och förstå osv. Det är den kraft som vi utlöser med hjälp av vår vilja. Och slutligen finns det elektricitet i en mikrokosmisk oktav, som är den kraft som behärskar våra mikroväsen: celler, molekyler och alla dessa små

väsen som vår organism består av. Det är samma princip som i tonernas värld. Här är ett "A" ju detsamma, oavsett om det förekommer i bas eller diskant. Vi känner till att det finns oktaver så högt upp att vi inte kan höra det och så långt ner att vi inte heller kan höra det, lyckligtvis, för annars skulle vi dränkas i det larm som universum frambringar.

2. Den fysiska organismen är endast en förstärkningsanläggning för vårt medvetande

Varje levande väsen har sin egen kraft och denna kraft är vårt medvetande. I egenskap av att vara ett levande väsen existerar vi som en kärna, som ett något som finns bortom alla ting. Oavsett vad vi pekar på i vår organism, kan vi inte komma åt detta något, som är det innersta. I detta något samlas alla intryck, de ingår i detta något och detta något ger sig till känna för omgivningen. Men hela detta område, denna upplevelse och detta tillkännagivande äger alltså rum i strålformig materia. Det betyder, att det verkliga väsendet existerar i en strålformig materia som är av elektrisk natur, det är ett elektriskt väsen. Hela vårt framträdande, hela vår fysiska organism är i verkligheten endast en förstärkningsanläggning för denna elektricitet. När jag talar här, har detta tal först formats i min tanke, och därigenom har det blivit till våglängder. Dessa våglängder kan fortplantas vidare genom nerverna och få min tunga att arbeta med denna bestämda funktion, och tungan säger de ord som jag har format inne på det psykiska planet. Om jag lyfter min hand, har det också redan bildats en våglängd innan den kom till uttryck i den fysiska organismen. Alla områden i organismen är således under vår viljas kontroll, så i verkligheten är det tal om ett slags fjärrstyrning. Det vi ser hos varandra är inte alls det verkliga väsendet, det är en stor mängd materia, en hel serie av redskap som sätts i rörelse. Och de blir alltså styrda med hjälp av vår vilja, vår tanke. Vi bestämmer ju själva vart vi riktar vår blick, om vi ska röra kroppen eller om vi ska röra armarna eller fingrarna. Allt detta är ett slags fjärrstyrning, för vi är inte denna materia, vi finns i en helt annan dimension, i en helt annan värld eller verklighet.

3. Människans innersta struktur är av elektrisk natur

Det som äger rum i materien är alltså inte verkligt, är inte det levande. Det levande är bortom den fysiska materien och är således ett lysande väsen. Det består av en struktur som i sig självt är helt och hållet höjt över denna materia, och därmed blir det så att säga ett flammande väsen. Därför kan väsendet sända ut flammor: dödsflammar och livsflammar, och dessa utsändningar befordras i kraft av vår vilja, våra önskningar och begär, de tankar som vi har. Hela tänkandets struktur är således ett tillstånd av utsändning, ett slags radioanläggning, i vilken vi kan forma våglängder och dessa våglängder har blivit till innan de når vårt blod. De kommer genom det psykiska nervsystemet och överförs till den materiella delen av nervsystemet. De fortplantar sig från den psykiska hjärnan och därifrån genom nervsystemet och vidare ut till den fysiska organismen.

Det sänds alltså ut en kraft, en osynlig strålkraft som är bunden i särskilda, bestämda former. Om man tänker sig att man sänder ut en melodi från New York, så fungerar det precis på samma sätt. När en radioapparat i Köpenhamn ställs in

så att den kan ta emot denna våglängd, sänder apparaten ut materia utifrån den styrning och i de svängningar och former som denna våglängd har, och vi hör samma musikstycke. Det är exakt samma princip. Vi får en idé inne i medvetandet och vi för denna idé vidare i kraft av vår förmåga att sända ut. Den går till vår fysiska hjärna och därigenom formas den vidare och överförs till den fysiska organismen. Genom den fysiska organismen kan tingen förstärkas, för den andliga kraften är i sig själv inte så stark. Det motsvaras av att radions högtalare förstärker de radiovågor som man kan ta emot med sin radio, för annars kunde vi ju inte höra den så högt och tydligt som vi nu kan. Så är det också med vår organism. Den är i verkligheten endast en elektrisk anläggning och därför är människan alltså av elektrisk natur.

4. Mentala kortslutningar

Det är mycket viktigt att komma fram till en förståelse av detta, därför att det ger en omfattande förklaring till hur människors öde uppstår, varför de råkar ut för obehagligheter i sina dagliga liv, varför det uppstår så besvärliga omständigheter, varför det finns fiendskap. Det hela kan förklaras och blir fullständigt klart när man förstår det verkliga väsendets natur. Vi vet ju, att när man använder elektricitet för att till exempel få ljus i lamporna eller för att få en maskin att röra sig, kan det uppstå kortslutningar, och detsamma gör sig i utomordentligt hög grad gällande i de mänskliga organismerna, i de mänskliga utsändningarna av tankar och medvetande. Oändligt många av dessa utsändningar skapar kortslutningar. Människorna lever i en enda stor kortslutning. Hur kan man förstå och märka det? När en utsänd kraft kolliderar med en kraft som den inte är beräknad för, kommer den alltid att ställa till med förödelse. På samma sätt är det också med en ström eller en ledning som inte är som den ska vara, då uppstår det kortslutning och lampan slocknar. I den mänskliga organismen uppstår motsvarande kortslutningar. Alla sjukdomar, all sorg, allt lidande, alla bekymmer, vrede, bitterhet, missnöje och depression, är helt enkelt kortslutningar i det psykiska väsendet. Men det kan människorna i hög grad råda bot på, när de en gång förstår detta.

5. Ingenting är tillfälligt, allt är logiskt och planmässigt utvecklat

Hur kan vi få bekräftat att det förhåller sig på det sättet? Hur kan vi se att all materia i världen, allt som händer, är styrt av en elektrisk kraft och så att säga är fjärrstyrt? Det kan vi se på det sättet att ingenting är tillfälligt, utan allt är planmässigt bundet. Inom vårt eget skaparområde, där vi ju har hundra procent klarsyn, kan vi se att ingenting har blivit till genom tillfälligheter. Ett hus har inte blivit byggt av en tillfällighet, en klädedräkt har inte skapat sig själv genom en tillfällighet. Inte någonting, inte ens det minsta lilla ting, kan skapa sig självt genom en tillfällighet. Vid en mängd olika tillfällen kan det se ut som tillfälligheter, men det beror endast på att vi inte ser annat än en lokal del av en stor process, eftersom vi ju där inte kan se det färdiga resultatet. Men då vi i väldigt många situationer har en möjlighet att se detta färdiga resultat från naturens hand, finns det ingen som helst grund till att anta att det inte också är logiskt bundet även där vi inte kan se det. Vi har ingen anledning att inte ställa in oss på att det är en process som är i gång, och som bara inte har nått sitt slutfacet än.

Vi ser detta överallt. Vi kan se på klotet och på vår egen organism. Klotet fördes från ett eldtillstånd där det inte fanns den minsta möjlighet för att någonting kunde uppstå, men så förvandlades krafterna genom väldiga vulkaniska processer och under miljonåriga epoker uppstod växtlivet. Växtorganismer bildades och det var början till de redskap, genom vilka det levande väsendet, det strålformiga väsendet, detta flammande väsen kunde börja uppleva på det materiella planet. Denna organism utvecklades vidare genom den yttre påverkan: ljuset skapade ögonen, ljudet skapade hörseln och de övriga krafterna skapade allt annat som vi består av. Alltsammans är en underbar gåva. Naturen frambringade allt detta i vårt, på den tiden, sovande medvetande och ledde oss fram till att äga den organism som vi har i dag, och som är det mest geniala instrument man över huvud taget kan tänka sig. Nu handlar det bara om förmågan att ta hand om detta instrument, där brister det en del hos människorna. Men det måste de också lära sig.

6. Vår organism är endast en samling redskap

Överallt där människorna inte ingriper, ser vi att naturen frambringar väldiga resultat som är till välbehag, glädje och välsignelse för levande väsen. Så vi har ingen anledning att vara rädda. Varför vara rädda när vi är beskyddade av en så väldig makt? Vi ser materierna i naturen och deras förvandling. Vi ser till exempel havets bränningar och att säden böljar en sommardag, och att brisen får löven att röra sig i träden. Vi ser en mängd rörelser i världen som allesamman är bundna. Det kan inte ske en enda rörelse utan att det finns en elektrisk kraft bakom, alltså en elektrisk ström, en osynlig makt som binder naturen i bestämda former, tvingar materien till den eller den kombinationen. Genom sådana kombinationer uppstod växtriket och dessa kombinationer tvingades i sin tur in i nya kombinationer med andra materier, genom vilka den animaliska organismen uppstod och senare den mänskliga organismen.

Allt detta sker genom fjärrstyrning från en osynlig makt eller kraft inne i materien. Det är inte endast i materien som vi inte kan se den osynliga kraften, det kan vi heller inte i de levande väsendena, men här förstår vi det bättre. Vi vet att de har ett jag. Vi vet att de kan tänka och har en vilja, så därför anser vi det inte vara en tillfällighet när det till exempel byggs ett hus. Men om vi inte kunde se de människor som byggde huset – om vi endast såg att stenarna låg på plats – ja, då skulle vi tro att det var en slump. Men våra organismer är ju också endast ett redskap. Detta redskap styrs av en makt som vi inte ser. Det är dumt att tro att hjärnan styr kroppen eller att hjärtat leder kroppen. Det är dumt att tro, att det är öronen som hör och ögonen som ser – det är det inte. Det är något helt annat som ser med hjälp av ögonen och hör med hjälp av öronen. Detta något kan skapa med hjälp av organismen och det finns inte en enda liten detalj i denna organism som inte är ett redskap. Men när det är ett redskap, kan det ju inte vara identiskt med den som använder redskapet, för ett redskap finns inte till för sin egen skull. En skyffel, en spade eller en cykel existerar inte för sin egen skull, de existerar som redskap för ett väsen som kan använda dem. Vår organism är således endast en samling redskap.

7. Det verkliga, levande väsendet existerar i en värld för sig

Vi har alltså kommit fram till att det verkliga väsendet inte finns i denna organism, men det kan sända en kraft in i organismen. Det kan sända in våglängder, forma osynliga krafter, som får organismen att göra det ena eller det andra eller att vara på det ena eller det andra viset. Allt detta utgår från det verkliga väsendet som inte finns på det fysiska planet, för det finns i en helt annan verklighet, i en annan dimension, och därför kan man säga att organismen är fjärrstyrd. Det betyder inte att det verkliga väsendet är långt borta, för det är knutet till organismen, men det finns i en helt annan värld. Detta verkliga, levande väsen har alltså en förmåga att utlösa elektriska krafter, forma våglängder och föra dem vidare till att binda materien, för att därigenom synliggöra sig självt. Det vi ser av människorna är således deras rörelser, tal och beteende; alltsamman är våglängder som sänds ut från något som vi inte ser. Detta något i oss känns som mittpunkten och för detta något existerar kroppen. För att komma in i den fysiska materien behövs den fysiska organismen, men vi existerar också oberoende av denna organism, då vi har en hel värld för sig att leva i. Det sker till exempel på natten när vi sover.

8. Människans organism är som en levande radiosändning

Att vi således är ett elektriskt väsen förklarar hela vår tankefunktion. Vi måste förstå att denna tankefunktion också måste vara lagbunden, för det är inte likgiltigt på vilket sätt apparaten fungerar. När det gäller radioapparater vet vi att om det uppstår minsta lilla fel, så knastrar och skraller det, osv. Radion ska vara hel, så att den kan återge ett rent ljud och en ren ton och precis detsamma gäller för vår organism. Den är en levande radio, en mäktig levande radiosändning, där vi ser att några av våglängderna har formats i materia. När vi ser vår organism, är det ju endast en återgivning av en våglängd, en sändning. Organismen har visserligen blivit till under lång tid, men att den har byggts upp långsamt förändrar inte principen. Våglängden manifesterar sig precis som ett musikstycke som manifesteras genom högtalaren.

9. När den elektriska strömmen kortsluter det levande väsendet

Hela världsalltet är av elektrisk natur, för allt är elektriskt. Människan vet att när två olika plattor av metall berör varandra, så uppstår elektricitet, men man förstår inte vad elektricitet är. Men det kan man lätt komma underfund med, för elektriciteten är livskraften i jordklotets organism, dess tankeförmåga och tankekraft. Vi har en motsvarande elektricitet inom oss, och den åstadkommer till exempel att vi kan röra fingrarna. Genom nerverna går det ett meddelande från vårt jag, men om vi skär av nerverna, kan vi inte röra fingrarna eller lyfta handen. Det motsvaras av att om man skär av en elektrisk ledning, så kan det heller inte gå ström genom den och lampan kan inte lysa.

Vi är således ett elektriskt väsen och elektriciteten är den strålformiga materien som blir till medvetande; den är tanke, viljeföring och upplevelse. I detta innersta väsen existerar uområdet för all skapelse och därmed också för alla misstag, disharmoni, sjukdom och ödeläggelse, som endast är kortslutningar inifrån. I den dagliga tillvaron ser vi så mycket som inte är som det ska vara, till exempel när en människa får en cancersvulst eller ett dåligt hjärta. Man kallar det sjukdom, men

det är kortslutningar, för det är något fel på strömmen, med sändningen inifrån, dess våglängd kan inte komma igenom. Allt som inte medför välbefinnande, utan skapar död och undergång, är uttryck för kortslutningar.

10. Negativ och positiv elektricitet

Det existerar därför två former av elektricitet, och de gör sig i hög grad gällande i den jordiska människan. Dessa två former är den positiva och den negativa elektriciteten. Under den jordiska människans första livsepok är det i hög grad den negativa elektriciteten som gör sig gällande, för under den livsepoken är elektriciteten nästan hela tiden negativ. Vad innebär det att den är negativ? Det innebär att den inte kan komma i kontakt eller i harmoni med den allmängiltiga våglängden som behärskar krafterna i naturen, och som har betingat att vi har fått vår organism och att jordklotet nu är ett fantastiskt klot, en underbar boplats som bara väntar på att människorna ska bli färdigutvecklade. Jordklotet har de största möjligheterna för att ge människorna en tillvaro där de aldrig behöver vara tvungna att arbeta för sitt levebröd eller ha ett polis- och militärväsende. De skulle inte behöva alla dessa ting, om de bara hade kommit så långt att de endast kan utlösa positiv elektricitet i sina väsen och i sitt beteende. Men det är alltså det som människorna håller på att lära sig.

11. De levande väsendenas apparatskapelse är på väg mot fullkomlighet

Vi kan iaktta den negativa elektriciteten om vi studerar det levande väsendets tillblivelse, alltså dess apparat- eller organismskapelse. Till att börja med är dräpandet en livsbetingelse för att djuren ska kunna leva. De kan inte leva utan att dräpa. Men när livsbetingelserna är att de måste dräpa, är apparaten inte färdigbyggd och väsendet kan inte sända ut fullkomliga strålar eller våglängder. Överallt skapar det förödelse, skapar undergång och ödeläggelse, för så länge något inte är färdigbyggt, kan det inte fungera på ett fullkomligt sätt. Således måste den organism som ska bli ett redskap för gudomligt medvetande, som ska göra väsendet till människan som Guds avbild, skapas genom miljonåriga epoker för att bli den fullkomliga apparaten för utsändandet av gudomligt vetande, av gudomligt medvetande, uppträdande och skapelse av den högsta manifestationen av genialitet. Till detta krävs en fullkomlig apparat för sändande och mottagande, och en sådan apparat är under uppbyggnad.

12. Djurorganismens utveckling

Det började med växtorganismen och sträckte sig fram till djurorganismen, där väsendet ännu inte kunde sända ut den livgivande våglängden. Endast på ett litet område fanns det positiv elektricitet och det var inom väsendets parningsdrift, alltså attraktionen och bindningen till maken eller maken och driften att beskydda sin avkomma. Här var den positiva elektriciteten nödvändig, men allt det övriga i djurets natur bestod av att dräpa och ödelägga de andra och att beskydda sig självt, sin avkomma och sin maka eller make. Denna negativa elektricitet existerade alltså, eftersom väsendet inte var färdigutvecklat, det hade varken hjärna eller nerver för att kunna sända ut finare våglängder. Det var helt uteslutet. Det kunde ännu bara sända ut grova våglängder.

13. Människoorganismens utveckling

Vi ser hur väsendet utvecklades vidare och blev till en människa. Genom en organisk process fick det en väldig, ny struktur in i sin organism, varigenom människan utvecklade en mängd positiv elektricitet, det vill säga logiskt tänkande. Djuret leddes av instinkten, för att det inte hade hjärnkapacitet i tillräcklig hög grad för att vara självständigt. Inom djuret fanns ett instinktmässigt vetande om vad det skulle äta, hur det skulle bära sig åt för att fånga bytet och hur det skulle beskydda sin avkomma. Det var inte något som djuret spekulerade över och det hade heller inga andra spekulationer, endast detta att värja sig och göra sig starkt och överlägset. Människan hade naturligtvis ännu under många år i hög grad den djuriska organismens grova beskaffenhet. Under årtusenden hade människan grova djuriska nerver och en grov djurisk hjärna och därför måste hon fortsätta att arbeta med den djuriska naturen och kunde alltså bara sända ut negativ elektricitet. Men inne i väsendet började det nya medvetandet uppstå, de finare anlagen vi kallar "det goda". Det är ett nytt strålförmigt anlag som har kommit in i den mänskliga strukturen och genom vilket väsendet ska utvecklas till att kunna ha mycket fina våglängder i sitt medvetande, våglängder, som för väsendet innebär all världens vetande, livsmysteriets lösning, ett vetande om att Gud existerar och en förnimmelse av sin egen odödlighet – inte som en förmodan, utan som en realistisk upplevelse och ett faktum. Detta kan endast upplevas genom den därtill ägnade, förfinade apparaten eller den organiska struktur som befinner sig i en väldig utveckling hos väsendet.

14. Mordvapen blev det första resultatet av människans förfinade skapande av våglängder

Då den nya strukturen hade kommit in i djuret, började det på allvar att arbeta med finare våglängder, det började kunna frambringa logiskt tänkande, att kunna upptäcka och uppfinna. Det uppfann en mängd saker, med vilka det kunde göra sig starkt inför motståndaren, kunde övervinna dem antingen genom makt, list eller beräkning, genom att springa eller genom att kamouflera sig. Allt detta blev efter hand inbyggt i dess struktur, allteftersom det nu passade in i dess dagliga livsförhållanden. Dessa tendenser arbetade sedan vidare i den mänskliga strukturen, där de förfinades så att redskapen kunde byggas utanför organismen i form av mordvapen. Människan kunde skapa pil och båge och hon kunde efter hand skapa pistoler och gevär och hon åstadkom även att kunna utlösa dessa förfärliga bomber, vätebomber, och så vidare.

15. När den mänskliga begåvningen endast används till egen fördel

Allt detta var ett uttryck för ett ytterst förfinat skapande av våglängder och detta skapande av våglängder var förvisso logiskt, men bara på ett lokalt område. För att vara fullkomligt krävs det att det inte åstadkommer kortslutningar. Det ska kunna förenas med det verkliga livet. Vad är det verkliga livet? Det verkliga livet är den metod genom vilken naturen arbetar, det är den logik som gör sig gällande i allt, och som oundvikligen i sitt slutfacet låter tingen bli till glädje och välsignelse för levande väsen. Det kan man inte säga att människorna gjorde med den nya strukturen som de utvecklade. Den mänskliga strukturen, den mänskliga

intellektualiteten eller begåvningen, förmågan att skapa redskap och förmågan att behärska miljoner av naturens hästkrafter, allt detta byggde människan upp logiskt, men använde det endast till sin egen fördel. Det passade endast in i hennes eget område, men det passade inte in utanför detta, och det uppstod kortslutning. Människan fick tillfälliga fördelar genom att kunna mörda andra och erövra deras rikedomar eller genom att underkuva folk och nationer och tillägna sig rikedomar ur det. Överallt var det till fördel för henne själv.

16. Universums grundton är till hundra procent positiv elektricitet

Ser ni, detta kan inte äga rum i den verkliga, färdiga världsplanen. Den allmänt gällande kraften i världsrymden, universums grundton, är till hundra procent positiv elektricitet. Och den elektricitet som människan sänder ut ska också bli till hundra procent positiv. Den ska inte endast vara lokalt positiv eller lokalt logisk. Logiken kan vara sådan att den endast är beräknad för att skapa fördelar för en själv, men en sådan logik kan inte upprätthållas, för det kommer en dag när denna våglängd, denna form av utstrålning kommer att kollidera med naturens tankegång, naturens elektricitet eller strålkraft, och då blir det kortslutning. Vi kan inte leva med en sådan felaktig våglängd. Och det är det som är människornas skavank i dag.

Man kan inte säga att detta är fel. Människan befinner sig ju på ett stadium – de har varit mindre utvecklade och har nu kommit längre. Människorna har en stor makt, men de upptäcker att det är så många saker som de inte vet. De vet inte varför det ena eller det andra äger rum. De vet inte varför de får ett sådant olyckligt öde. De vet inte varför sjukdomar existerar och varför man inte kan få bukt med sjukdomarna. Man är tvungen att bygga fler och fler sjukhus och uppfinna fler och fler serum. Man spekulerar mer och mer och utför fler och fler djurförsök, vivisektioner, och så vidare. Men ändå måste sjukhusen byggas större och större, fler och fler människor blir sjuka och allt fler miljoner människor dör i förtid. Man vet inte varför, och det finns bara den enkla anledningen att deras "lampor" slocknar; det är kortslutningar i deras uppförande, vilket är lätt att iaktta.

Fredag

17. Människornas våglängder måste komma i kontakt med universums grundton

Människorna befinner sig var och en i ett fält, sitt eget fält, och har sitt eget område. Samtidigt är de placerade i ett stort område, nämligen mitt i världsrymden, och de närmaste energierna här är inte endast naturens krafter, utan också människornas och djurens. Alla dessa väsen sänder ut ström som inverkar på människorna. Några är kanske god vän med dem, andra är inte så god vän med dem. Några tycker de om, andra tycker de mindre bra om. Man ser hela tiden en strömväxling, en ström som går ut och in, och om dessa båda strömriktningar är absolut oförenliga, så blir det en explosion, det måste bli en kortslutning. Tecknet på dessa kortslutningar är att det hela tiden handlar om lokala våglängder som inte är beräknade för större utsändningar än inom sitt eget område och därför kolliderar

de. Därför kan människorna inte bli förbundna med det kosmiska tillståndet, universums grundton, de kan inte få kosmiskt medvetande och bli medvetna i det verkliga livet, därför att deras sändande och mottagande av vågor endast är beräknat för det lilla området. Därför måste människorna upparbeta en förmåga att sända ut våglängder ut i den stora rymden. Om de vill ha kunskap utifrån världsrymden, måste de se till att uppnå en förbindelse och om de ska veta någonting om dem därute, så måste de själva kunna sända ut våglängder. Det låter kanske fantastiskt, men det är fullständigt i kontakt med lagarna, både på det materiella och på det psykiska planet. Människorna ska lära sig att sända ut dessa våglängder i ett större rum än deras eget. Det handlar inte om att de skapar sig miljoner och åter miljoner i form av en förmögenhet, rikedomar, och så vidare. Det är naturligtvis utmärkt för dem för tillfället, men det är en mycket lokal och självisk logik och en överdimensionering av den djuriska principen, som också binder dem till det djuriska området. Hur ska människorna få veta något om allt det andra, de verkliga tingen, när de inte riktar våglängderna utåt, utan riktar dem inåt? De riktar dem på det som de kallar sin egendom, och på det som de menar tillhör dem, och som de menar är deras rättigheter, helt oberoende av vad det kostar andra människor när det gäller välmående och glädje över att finnas till.

18. Historien om den rike mannen och den fattige Lasaros

Om man har en sådan inställning, om man har en negativ tankeprocess, negativa våglängder och om man sänder ut negativ elektricitet, kommer det oundvikligen att åstadkomma kortslutning i ens upplevelse av livet. Och det är ju det vi ser. Vi känner till historien om den rike mannen och den fattige Lasaros. Den rike mannen sa: "Nu har vi ett välfyllt förråd som räcker i många år; ät, drick och var glad, osv.", och så dog han samma natt. Det var en väldig kortslutning. Han kunde ju inte leva av de tingen inne på det andliga planet och han hade inte förmågan att uppleva dess speciella våglängder. Annorlunda var det för den fattige Lasaros. Nu finns det ju så många sätt att bli fattig på. En man kan bli fattig genom att han inte vill arbeta, därför att han vill vara en bedragare, och så vidare, men det var det inte tal om när det gällde Lasaros. Han var endast en vanlig fattig man med ett gott hjärta, han hade inte levt högt på andra, hans logik gick inte ut på att berika sig själv på andras bekostnad. Därför hade han det utomordentligt bra. Hans våglängder gick ut i ett större rum än hans eget och därför hade han något att hålla sig till efter sin död. I berättelsen sägs det att han satt vid Abrahams sida. Det var inte den gamle Abraham som satt uppe i himlen, det är ju endast symboliskt menat. Vid Abrahams sida är en symbol för den här världen, hela naturen, detta mycket ljuvliga klot med alla dess möjligheter för välbefinnande och det ska vi lära oss att tala om redan här i den fysiska världen.

Det sker inte genom att vi samlar på oss en mängd saker, vare sig det gäller värdesaker, rikedom eller ära på andras bekostnad eller genom att vi armbågar oss fram, eller genom att vi har fått en bra utbildning, så att vi kan få ett betydelsefullt arbete och verkligen briljera. Nu kritiserar jag naturligtvis inte goda utbildningar eller fina anställningar, det ska ju någon ha, men om det primära i en människas liv är att bli ärad och beundrad och alltid vara på topp, oavsett vad det kostar andra, då handlar det om de våglängder som orsakar kortslutningar. En människa

kan verkligen skapa sig en mycket fin position och ett kolossalt välbefinnande i den fysiska världen, men det kommer en dag när hon kommer i kontakt med de yttre områdena, med platsen vid Abrahams sida, och då blir det kortslutning därför att hon inte passar in i denna logik.

19. Vi ska älska vår nästa som oss själva, och det är bättre att ge än att ta

Den lokala logiken som människan använder, står i skriande motsättning till den logik som har fört henne fram till att få sin nuvarande organism och det är ju en självklarhet att människan inte ska tänka på ett sådant sätt att denna organism ödeläggs. När organismen genom miljonåriga epoker, genom en enorm mängd olika processer, har förts fram till att vara så fullkomlig som den är, så kan det inte vara livets mening, att där den har överlåtits till människans egen omsorg, där ska människorna börja skapa kortslutningar överallt och ödelägga denna organism genom egna ingrepp. Det är inte meningen. Människan måste naturligtvis pröva på det ena och det andra, men så upplever hon ju också kortslutningarna, och därför blir kortslutningarna också logiska i den stora planen.

Men det är inte idealet, det är inte målet eller slutfacit, och därför måste vi förstå att det inte är likgiltigt hur vi tänker. Vi har ju, helt riktigt, fått lära oss att vi ska älska vår nästa som oss själva och att det är bättre att ge än att ta. Aldrig någonsin har en större sanning uttalats. Det är den största sanning som existerar, därför att en sådan inställning är en våglängd som når ut till universums mest avlägsna regioner. Den kommer ögonblickligen i kontakt med naturens processer. När människorna upptäcker att de har en sådan makt att de kan forma sådana våglängder, att de kan binda dem och få dem i kontakt med den våglängd som gör sig gällande i naturens skapelse, i Gudomens medvetande, då börjar de uppleva det verkliga livet. Vad betyder då en smula rikedom, vad betyder ära, när man känner sig som ett med det stora universum, ett med Gudomen, ett med Fadern?

20. Varför människorna måste lära sig att förstå livets tal

När vi ser på människornas öden, deras dagliga tillvaro, då ser vi en mängd kortslutningar. Det är förfärliga kortslutningar och det uppstår ett förfärligt larm i deras mottagningsapparater. Detta larm i människornas mottagning ser vi i böcker och tidningar och i politiska tal, och vi ser det i prästernas tal. Överallt ser vi att det finns en skriande disharmoni, mycket oväsen och larm i deras uttalanden, även om det också kan finnas en antydning till det som är rätt. Men det kan dessa människor ju inte göra något åt, de har bara en ödelagd utsändningsapparat, för den är inte ren, utan skapar kortslutningar.

Som människa är vår organism beräknad för den nya strukturen, som ska ödelägga den gamla, djuriska strukturen. När vi inte själva är inställda på att utnyttja denna nya struktur till den utsändning, tankemanifestation och viljeföring som utgör denna andliga elektricitet, då är det solklart att vi inte kan få de fördelar som denna organism är anpassad för att ge oss. Det är därför som människorna måste lära sig att ge akt på detta. De måste verkligen lära sig att iaktta livets tal. Vi kan ju, helt bortom kyrkan, bortom präster, biskopar och påvar och bortom heliga böcker, iaktta livets eget tal. Berättar det inte om allting i en stående klarhet, om människorna bara ville öppna ögon och öron, bara se och lyssna om och om igen,

endast låta sig vägledas i naturens labyrinter? För där ser vi en gudomlig uppenbarelse, där Gudomen med hela sin makt och härlighet endast har den enda avsikten att omforma människorna, att lära dem att sända ut samma våglängder som Gudomen själv sänder ut, och som är universums grundton.

21. Den mest fullkomliga inställningen till nästan

Detta tillstånd uppnår människan i alla de situationer där hon inte tänker på sig själv, där hon är koncentrerad på att hjälpa, där hon inte kan nännas att ställa till med obehag och inte står ut med att andra ska lida. Där går våglängderna långt utanför ens eget privata område. Och när man är inställd på på sin nästa på det sättet, vare sig det är en liten blomma på marken, en liten fluga eller ett annat litet mikroskopiskt väsen, eller en annan människa, så sker det egendomliga att det inte finns några hinder för den skapande makten som förde oss fram till att vi fick vår nuvarande organism. Då finns det inga hinder för denna skapande makt att leda vår hjärna, våra nerver, hela vårt system fram till ett ännu fullkomligare tillstånd. Då hjälper vi Försynen med att omforma vårt redskap till att bli den sanna mottagar- och avsändarapparaten för den högsta gudomliga upplevelsen och tillkännagivandet för andra väsen. Då börjar vi bli det vi är tänkta att bli. Vi kommer att likna solen på himlen, för det är ju den fullkomliga våglängden som är fullständigt fri från kortslutningar och därför ger människorna ett lyckligt öde. Människan ska ställa in sig på följande: *Jag vill endast vara till glädje och välsignelse för allt levande, oavsett vad andra gör. Den minsta lilla suck i mig ska vara livgivande. Jag kommer aldrig i någon situation att bidra till andras tårar eller lidande. Det spelar ingen roll på vilket sätt jag skulle lida, om jag så skulle korsfästas, så kommer jag att låta det ske, för därigenom är jag i kontakt med universums grundton, därigenom har jag tillgång till allt det enorma vetande som existerar.* Det är denna inställning som människan måste börja utveckla. Och endast genom denna inställning kan hon få sin hjärna, sitt nervsystem och sin psykiska struktur inställd på ett sådant sätt, att hon kan ta emot denna kunskap.

22. Alla människor kommer att få tillgång till den högsta kunskapen

Den högsta kunskapen får man inte genom att läsa böcker. Så länge man måste läsa böcker eller lyssna på vad andra säger, och man måste jämföra vad han eller hon säger, eller vad som står i Bibeln, då är ju ens egen apparat inte färdig. Men det är inte meningen att väsendet ska fortsätta att vara ett sådant bundet väsen. Det är meningen att väsendet ska bli ett andligt suveränt och fritt väsen. Jag behöver inte läsa i någon bok eller höra någon person eller rådfråga mig här eller där. Den kunskap jag berättar om har kommit direkt genom min egen förbindelse med själva universums grundton. Jag har denna kunskap inom mig och jag har ännu inte mött någon gräns för det som jag ska ge människorna. Jag vet inte om jag någonsin kommer att möta en gräns här på detta materiella plan, men hittills har jag inte kommit till någon punkt där detta vetande har stoppats. Det som jag ska ge till människorna är öppet för mig. Det strömmar in i mitt medvetande när jag är inställd på det – det finns inga hinder. Hur har jag fått tillgång till denna våglängd? Det är inte något som gäller särskilt för mig, för samma sak är ju på väg att hända med alla människor. För närvarande måste man läsa eller lyssna på mig

eller kanske läsa eller lyssna på andra. Men det måste man ju alltid, ända tills man uppnår den rätta inställningen och själv kan börja tänka i de banor där man hela tiden sänder ut positiv elektricitet – en elektricitet som inte kan skapa kortslutningar, varigenom det inte uppstår någon disharmoni.

23. Människorna måste lära sig att tänka i samklang med den högsta skaparmakten

När man har en sådan inställning, att man endast vill vara till glädje och välsignelse för andra väsen, då har man hela tiden en ström som garanterar att ens "lampor" kan lysa, som garanterar att det inte kommer att fattas de stora organen någonting och att ens tankefunktion är klar. Man vet hela tiden vad man ska göra och vad som är riktigt. Det är ju något helt annat än när människorna lever i förvirring och depression. En människa som har den riktiga förbindelsen och därmed är ett med Fadern, kan inte råka ut för depressioner, kan inte hamna i den otrygghet som gör människorna rädda. Ett sådant väsen kan aldrig någonsin känna rädsla.

Men alltsammans är baserat på vad man tänker. Det är den innersta grunden till allt som sker. Det avgörande är alltså förmågan att tänka, förmågan att forma sitt medvetande på ett sådant sätt, att det blir i fullständig samklang med den skaparmakt som verkar runt omkring oss – den makt som skapar sommar och vinter och får klotet att snurra runt sig själv och som styr solar och vintergator i världsrymden, den makt som har lett oss och förärat oss vår organism och vårt klot, och som oavbrutet konfronterar oss med krafter som kommer att utveckla oss fram mot ett högre tillstånd. En sådan makt är det viktigt att man kommer i kontakt med och blir ett med. Oavsett om man tror att det existerar en Gud eller inte, så kan man inte komma ifrån att denna styrande makt är ett levande medvetande, därför att den är logisk i sin manifestation. Man kan inte peka på ett enda ställe där det skulle finnas någonting som är slumpmässigt. Det finns många saker som ser ut som tillfälligheter ur ett mer begränsat perspektiv, men det är ju detta lokala perspektiv som människorna bör se till att komma bort från. Men de kan inte få ett utvidgat perspektiv, innan de riktar sitt medvetande bortom den horisont som de tidigare värnade så oerhört mycket om, och så att säga satte en vaktpost runt omkring, så att de inte kunde se någonting annat. Det vill alltså säga egoismens område, som ju är den djuriska principen.

24. Att få en förbindelse utåt innebär att värma och lysa för sina närmaste medväsen

Djuret måste tänka: Man är sig själv närmast. Om djuret inte tänker så, blir det ju själv dräpt och undertryckt. Människan måste också under den första epoken tänka på samma sätt, men efter hand upptäckte hon att hon skapade kortslutningar, och det finns ingen annan orsak till människornas olyckliga öden, deras lidanden och sjukdomar än den, att de i givna situationer inte riktar medvetande utåt, utan endast tänker inåt. Vad innebär det att rikta medvetandet utåt och inåt? När man riktar det inåt är man egoistisk och tål inte att någon ska få någonting. Det är ens egendom och den ger man inte bort något av, den behåller man för sig själv. Det är att tänka inåt. Hur ska ett medvetande som hela tiden

formar sig inåt, få en förbindelse utåt? Förbindelsen finns nämligen därute och den finns inte endast uppe bland molnen, solarna eller stjärnorna, utan den är de människor som finns runt omkring oss. Där är vi närmast Guds medvetande. Det högsta framträdande uttrycket för liv är ju våra medmänniskor, djuren och växterna, så dit ska vi sända våra våglängder. Där ska vi ge liv, värme och ljus, för där kan vi börja se vår inverkan. Vi kan inte få molnen att förändra sig, vi kan heller inte ta bort solarna eller göra om dem, det är inte vår uppgift. Våra våglängder eller utsändningar måste riktas mot människor eller väsen – överallt där vi kan göra nytta – om det så bara är ett trevligt och vänligt leende, det behöver inte vara mer än så.

25. Kortslutningarna i väsendets strålstruktur framkallar sjukdomar i organismen

Man kan hela tiden visa att man känner sympati, att man är kärleksfull och att man är vänligt inställd. Man är inte kritisk och uppmärksammar inte om det finns något man kan fånga upp och berätta för andra, allt det som skapar kortslutningar. Människornas lust att baktala är något av det värsta när det gäller att skapa kortslutningar. De kan inte komma i förbindelse med det verkliga ljuset och de kan inte själva bli lysande, så länge de använder de felaktiga våglängderna eller tankearterna. Varje tankeart som inte är till glädje och välsignelse för andra väsen, utan endast är beräknad för en själv, släcker ljuset i ens strålkraft. När man efter döden kommer över på den andra sidan, har man inte den fysiska organismen och man ser sig själv i sin nakna strålkraft, i sin strålstruktur. Där ser man alla dessa mörka områden, alla dessa defekter, alla dessa förfärliga kortslutningar som finns i den psykiska strukturen. Om dessa kortslutningar kan man säga – ja, de blir till en cancersjukdom nere i den fysiska kroppen, de ger en mottaglighet för smittsamma sjukdomar, de ger förkalkningar nere i organismen och de ger en helt annan fysisk sjukdom. Alltsammans sker uppe i den psykiska strukturen, för det är kortslutningen som ”släcker lampan”, varigenom det inte uppstår några verkningar längre ner och saker och ting avstannar i organismen.

26. Alla väsen har ett behov av kärlek

Därför är det verkligen sant när det berättas för oss, att detta att man ska älska sin nästa som sig själv, det är uppfyllelsen av alla lagar. Det är ett absolut vetenskapligt facit, för endast genom denna inställning är man ett med Gud. Tror ni att Gudomen är arg på någon? Tror ni att dessa väldiga krafter som utformar ögonen och öronen, som formar hjärta, lungor och lever samt alla de levande väsendena, skulle börja hysa antipati mot det och frambringa magbesvär hos er? Tror ni att dessa krafter bär på sådana tankearter? Absolut inte! Och sådant ska heller inte förekomma i era tankebanor. Ni ska heller inte börja göra sämre ifrån er för att ni inte tycker om den ena eller den andra personen. Detta att man inte tycker om någon, är den största svagheten hos er, för ni ska kunna tycka om alla människor. Några kan vara vackra, andra kan vara helt förskräckliga, men att människor inte är färdiga, ska ju inte ändra er inställning. Och det kommer det heller inte att göra när ni får tillgång till den riktiga kunskapen, för då vet ni att det ofärdiga, förskräckliga väsendet är en yngre själ, som inte har övervunnit den ena

eller den andra kraften och nu kämpar sig fram.

Det är ett urspårat väsen, där krafterna har varit för starka, men det kan väsendet inte hjälpa, för det skulle genomgå den processen. Det är i behov av kärlek. Alla väsen har behov av kärlek och sympati.

27. Ett lysande väsen får livet att växa fram och är ett gudomligt sändebud på jorden

Nu kommer kanske någon att säga: Men man kan inte utlösa kärlek på det sättet, för det är ju inte en viljeakt. Och det är riktigt, det är inte en viljeakt, men man kan utlösa vänlighet. Om man tillägnar sig en verklig kunskap om världsbildens struktur, får man ett fundament för att inte i någon situation känna antipati, klandra eller döma den ena eller den andra. Då kommer man fram till detsamma som Kristus, som säger: "Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas." Och det är så sant, så sant. Man känner en människas karaktär på den dom som hon fäller över andra människor. Det är så oerhört enkelt. Den människan vet inte om att hon därmed å det grövsta avslöjar sig själv. Därför blir det av största vikt att man får en förståelse för sin egen strålförmiga natur, förstår att man är ett elektriskt väsen, förstår att våglängden måste vara i kontakt med den stora våglängden, denna väldiga skapande makt som aldrig tar fel. På så sätt måste vi komma i kontakt med denna metod och det gör vi varje gång vi förlåter vår nästa, varje gång vi inte blir förnärmade över något, varje gång vi önskar något gott för andra och varje gång vi kan sända en kärleksfull tanke till en förfärlig förbrytare. För varje gång sänder man då ut lite ljus och då är man lysande och strålande. Där man sänder ut antipati och mörker, där finns det skuggor och fläckar, där skapar man död, undergång, depression och livsleda hos dem man har att göra med. Men man ska bli till ett lysande väsen, så att där man går fram över jorden, där växer livet fram. Glädjen, livslusten och kärleken växer fram, på så sätt att man verkligen känner att man i sig själv är en ljusets ängel och att man i verkligheten är Guds sändebud på jorden.

Kosmos nr. 5, 2007, Svar på ett brev från en sjuk

(i Den eviga världsbilden, del 5, utvalda texter till symbol 56)

Svar på ett brev från en sjuk

[...] De rätta tankeimpulserna är nämligen detsamma som mellankosmiska, elektriska impulser. I samma grad som Ni tänker i de rätta impulserna, laddar ni upp Ert ödeselement med dessa impulser. Dessa återverkar i sin tur som positiv livskraft. Hela Er fysiska organism är en mellankosmisk, elektrisk apparatur. Och alla funktionerna drivs med organisk eller mellankosmisk elektricitet.

Uppladdningen sker alltså genom alla de intryck Ni får genom sinnena, alla de upplevelser Ni möter, varav några är glädje- och lyckobefrämjande, medan andra väcker melankoli och betryckthet. Som högsta ledare och härskare över denna, av dessa tankeimpulser alstrade mellankosmiska elektricitet eller livskraft, existerar ert Jag eller högsta Själv. På områden där en människa är ofärdig eller ovetande, förstår hon inte att tänka riktigt. Hon kan inte handla efter ett vetande eller en

erfarenhet, som hon inte har. Men tänkandet sker ändå, men blir då felaktigt och sker i blindo och blir därmed negativt och kortslutande på de områden i mentaliteten och organismen, som den skulle hålla i drift och därmed i hälsa, normalitet och välbefinnande.

Som nämnt sker människans elektriska uppladdning, som är detsamma som hennes uppladdning med livskraft, genom sinnesupplevelserna från den fysiska såväl som från den andliga världen. Sinnesorganen är organ för att omforma fysiska reaktioner till mellankosmiska, elektriska impulser, vilka vid sin passage genom undermedvetandet blir till levande upplevelse i det vakna dagsmedvetandet. Härifrån passerar de vidare batteriorganen för att här summeras som drivkraft för väsendets tanke- och viljefunktioner och dessas överföring till manifestation via den fysiska organismen. Denna manifestation skapar i sin tur reaktion i de yttre omgivningarna. Denna reaktion är detsamma som väsendets öde. Dessvärre kan jag inte här gå närmare in i detalj på detta område. Men jag hoppas dock, att Ni av detta kan förstå, att Ni har ett mycket effektivt botemedel i Er egen hand. Det gäller alltså att få den helt riktiga inställningen till sig själv och sina medväsen och omgivningen. Ju mer man här tänker riktigt och därigenom ser den gudomliga sanningen eller verkligheten i varje situation eller i allt som sker, och därmed förstår livets orubbliga logik, som medverkar till att absolut allt som naturen skapar, blir till glädje och välsignelse i sitt slutfacit och därmed också i ens eget öde, desto mer laddar man upp sina livskraftbatterier (mellankosmiska, elektriska organ i övermedvetandet) med positiv livskraft. Positiv livskraft uppstår således av optimistiska tankearter. Är ett väsens tankearter däremot baserade på pessimism och svartsyn, självmedlidande och martyrkänslor, bitterhet mot andra människor, som man anser är skyldiga till ens lidanden, ger de endast negativa, mellankosmiska, elektriska impulser och därmed en mycket bristfällig eller försvagad livskraft. Men försvagad livskraft betyder försvagad funktion både i organismen och mentaliteten. En sådan försvagad funktion kan återigen endast åstadkomma nedsatt livslust eller glädje över att vara till. Att känna livslycka och glädje över att vara till är en funktion. Men funktioner kan endast befordras genom kraft. I samma grad som kraften saknas, upphör funktionen. Dessa funktionsförsvagningar ligger alltså till grund för alla existerande former av mentala och kroppsliga sjukdomar. Och dessa kan i sin tur få väsendet att begå självmord, en manifestation som är detsamma som kulminationen av dårskap.

Alla sjukdomars innersta orsak är alltså felaktigt tänkande och felaktig uppfattning. Väsendet måste sätta in allt för att få optimistiska tankar, vilket fås genom att man inser livets verkliga sanning, som i sig själv är kulminationen av optimism, grundat på sin identitet med allkärleken. Om en sådan människa med försvagad eller nedbruten livskraft börjar tänka på vad hon kan tjäna andra sjuka och lidande väsen med, kommer dessa tankar att börja utveckla ny livskraft. Dessutom finns det ingenting som är mer befordrande eller skapar mer positiv livskraft än insikten om att man inte lider oskyldigt, att ens lidanden betyder att Gud höjer upp en från ett lägre tillvaroplan till en högre och fullkomligare livsnivå, där man är fri från sjukdomar och lidanden. Vi måste här komma ihåg, att utan upplevelsen av mörkret och därmed lidandena skulle vi omöjligt få förmågor till att uppleva ljuset. [...]

Urval av texter: Anne Külper och Rune Östensson